STEPHEN KING

AGUIRRE-SACASA • PERKINS • MARTIN

DE BEPROEVING

NIEMANDSLAND

STEPHEN KING

DE BEPROEVING

NIEMANDSLAND

Published by arrangement with Doubleday, an imprint ofThe Knopf Doubleday Publishing Group, a division of Random House, Inc.

Oorspronkelijke titel: *The Stand – No Man's Land*
Vertaling: Hugo Kuipers
Omslagontwerp: Karel van Laar
Omslagillustratie: Mike Perkins
Opmaak binnenwerk: DPS Design & Prepress Studio

ISBN 978 90 245 6094 3
NUR 334 / 360

www.lsamsterdam.nl
www.watleesjij.nu
www.boekenwereld.com

STEPHEN KING

DE BEPROEVING

Niemandsland

Creative Director and Executive Director
STEPHEN KING

Script
ROBERTO AGUIRRE-SACASA

Art
MIKE PERKINS

Color Art
LAURA MARTIN

Lettering
VC'S RUS WOOTON

Production
IRENE Y. LEE, RANDALL L. MILLER & MAYELA GUTIERREZ

Assistant Editor
CHARLIE BECKERMAN

Consulting Editor
BILL ROSEMANN

Senior Editor
RALPH MACCHIO

Cover Art
TOMM COKER WITH LAURA MARTIN

Collection Editor
MARK D. BEAZLEY

Editorial Assistants
JOE HOCHSTEIN & JAMES EMMETT

Assistant Editors
NELSON RIBEIRO & ALEX STARBUCK

Editor, Special Projects
JENNIFER GRUNWALD

Senior Editor, Special Projects
JEFF YOUNGQUIST

Senior Vice President of Publishing Sales
DAVID GABRIEL

SVP of Brand Planning & Communications
MICHAEL PASCIULLO

Senior Vice President of Strategic Development
RUWAN JAYATILLEKE

Book Designer
SPRING HOTELING

Editor in Chief
AXEL ALONSO

Chief Creative Officer
JOE QUESADA

Publisher
DAN BUCKLEY

Met dank aan: Chuck Verrill, Marsha DeFilippo, Brian Stark, Jim Nausedas, Jim McCann, Arune Singh, Lauren Sankovitch & Jeff Suter.

Inleiding

DE INGESLAGEN WEG

In *Niemandsland*, het op een na laatste deel van onze versie van *De Beproeving*, komen we echt tot de kern van de zaak: stelling nemen. Op een gegeven moment in het verhaal, wanneer er een cruciale beslissing is genomen, vraagt Glen Bateman aan een ernstig zieke Moeder Abagail: Hebben we een keus? In de specifieke context van die scène gaat het bij die keus om een tocht naar Las Vegas die van sommigen wordt verlangd om namens het resterende beetje menselijkheid een slag toe te brengen aan het kwaad dat die menselijkheid wil vernietigen. Maar in een breder perspectief is het een essentieel vraagstuk dat doordringt tot de kern van het verhaal. Als je stelling wilt nemen, moet je eerst een keuze hebben gemaakt. Evenzo: als je geen stelling neemt, heb je ook een keuze gemaakt. En in beide gevallen zegt het iets over je persoonlijkheid.

Sommige personages die in Boulder in Colorado leven, moeten beslissen of ze in de betrekkelijke veiligheid van die weer tot leven gewekte stad willen blijven of ten strijde willen trekken om het kwaad te vernietigen. Met andere woorden: hebben ze de wil in de aanval te gaan en de gevaarlijke reis naar Las Vegas te ondernemen, waar de duistere man wacht? Ik vind dat dit sterk overeenkomt met ons eigen leven. Hoe vaak hebben we niet weet gehad van gebeurtenissen in ons eigen land, onze eigen woonplaats, ons eigen huis, en weten we in ons hart dat we ertegen in het geweer hadden moeten komen, terwijl we bleven zwijgen? We hielden onze mond. Als goede mensen lijdzaam toezien, komt het kwaad tot bloei. Het ontbreekt ons aan de moed of betrokkenheid voet bij stuk te houden en stelling te nemen. Is het niet gewoon veel gemakkelijker ons af te wenden en te doen alsof er niets ergs gebeurt? De kreten in het steegje gewoon te negeren, het raam dicht te doen en de televisie harder te zetten?

Larry, Stu, Ralph en Glen zouden in het knusse Boulder kunnen blijven. Ze zouden kunnen doen alsof het kwaad dat dankzij de duistere man, Randall Flagg, in Las Vegas woekert niet echt bestaat. Ze zouden zichzelf kunnen wijsmaken – zoals wij allen vaak doen – dat als we niets ondernemen de dingen vanzelf in orde komen. Maar Moeder Abagail heeft hun opdracht gegeven naar het westen te gaan en ten strijde te trekken tegen het gevaar dat uiteindelijk hun

groepje menselijkheid op de geteisterde planeet zal bedreigen. Deze vier mannen hebben stelling genomen. Zolang zij er zijn, zal het kwaad niet winnen, al moeten ze daarvoor misschien met hun leven betalen.

Zoals met elke grote roman het geval is, houdt ook dit verhaal ons een spiegel voor. Iedere lezer moet bij zichzelf te rade gaan en zich afvragen of hij zich bij dat dappere viertal zou aansluiten op hun tocht naar het onbekende. En als hij dat niet zou doen, moet hij weten dat ergens in de woestijn van Nevada de afschuwelijke grijns van de nachtwandelaar weer een beetje breder wordt.

Ralph Macchio
Juni, 2011

Het voorafgaande

Twee maanden geleden gebeurde er iets bij Project Blue in Californië. Binnen enkele weken verspreidde een griepachtig virus - 'Captain Trips' - zich over de aarde en doodde het negenennegentig procent van de wereldbevolking. Nu is het aan de overlevenden een nieuw leven op te bouwen in een wereld die is verdergegaan.

De overlevenden zijn opgesplitst in twee groepen - duisternis en licht. Er zijn er die gehoor hebben gegeven aan de roep van Randall Flagg, ook wel bekend als de duistere man of de nachtwandelaar, en hem naar Las Vegas zijn gevolgd. Daar heerst hij met absoluut gezag, en degenen die zich niet aan zijn wetten houden, worden geëxecuteerd - door middel van kruisiging. Tot zijn discipelen behoren Lloyd Henreid, een vroegere dief die bijna de hongerdood is gestorven toen hij tijdens de naweeën van Kapitein Trips gevangenzat, en die gered werd door Flagg. Een ander is Trashcan, of Trashy, een pyromaan uit Illinois die Flaggs oproep door het hele land en door de woestijn is gevolgd en tijdens die tocht bijna om het leven kwam.

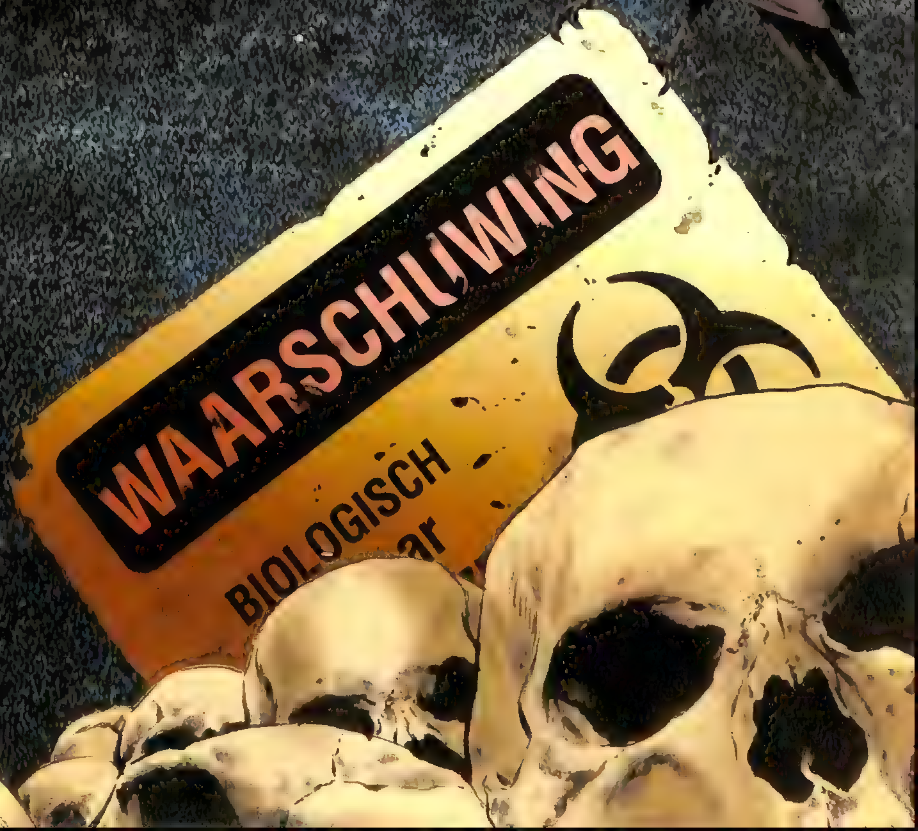
Degenen die daarentegen het licht volgden, kwamen af op de roep van Moeder Abagail, die haar mensen naar Boulder in Colorado heeft gebracht. Daar is een nieuwe democratie in het leven geroepen, en aan het hoofd daarvan staan de leden van de commissie van de Vrije Zone: Stu Redman en zijn geliefde, de zwangere Frances Goldsmith, en Glen Bateman, Larry Underwood, Sue Stern, de doofstomme Nick Andros, en Ralph Brentner. Deze zeven mensen hebben de grondwet opnieuw geratificeerd en zijn begonnen hun samenleving weer op te bouwen.

Maar ze hebben nog een andere taak: de dreigende aanvallen vanuit Las Vegas afslaan. Ze weten niet wat de duistere man van plan is, alleen dát hij iets van plan is. De commissie besluit drie spionnen naar het westen te sturen om op onderzoek uit te gaan: de zeventigjarige rechter Farris, de strijdlustige Dayna Jurgens en de geestelijk onvolwaardige Tom Cullen.

Maar de zwaarste slag treft de commissieleden voordat ze hun eerste openbare Zonebijeenkomst houden: Moeder Abagail verdwijnt in het holst van de nacht en laat alleen een briefje achter: 'Ik kom bij jullie terug als het Gods wil is.' Bang als ze zijn, en zonder leider, zal het de burgers van de Vrije Zone Boulder moeilijk vallen in leven te blijven...

Hoofdstuk EEN

NA DE BIJEENKOMST OP WEG NAAR HUIS.
PASGEKOZEN COMMISSIELEDEN FRAN GOLDSMITH EN STUART REDMAN:

Wat zit je dwars, Frannie? Vertel het me.

Nee, het is niets, alleen...

De wereld is echt voorbij, hè? Zeshonderd mensen die het volkslied zingen... Dát is alles wat ervan over is.

Het drong vanavond pas goed tot me door.

In mijn dagboek had ik het onderdeel 'dingen om te onthouden', opdat de baby het zou weten... alle dingen die hij nooit zal weten.

Ik had het 'dingen die verdwenen zijn' moeten noemen.

Het heeft iedereen op dezelfde manier getroffen, dat zingen van het volkslied. Geloof me, veel mensen vallen vanavond huilend in slaap.

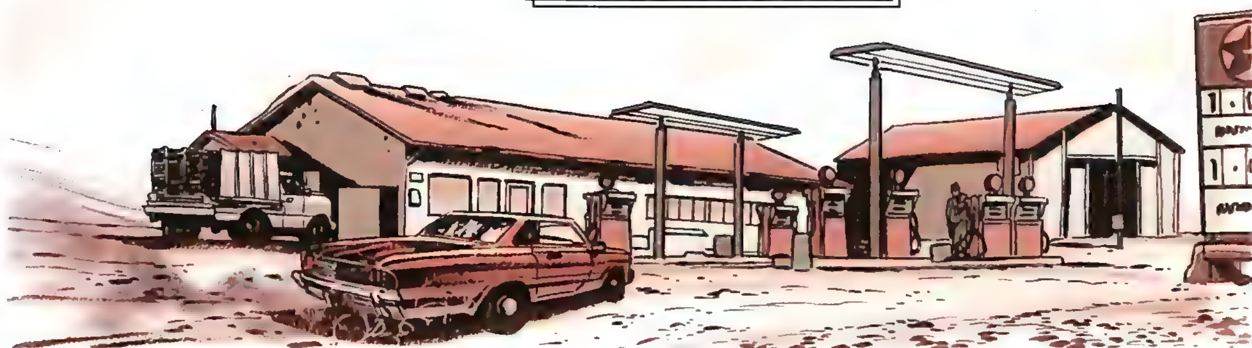
Ik begrijp niet hoe je kunt rouwen om een heel land, maar blijkbaar kan dat...

Wat is jouw mooiste herinnering? Je ene speciale herinnering?

Het is gek, ik heb dit nooit iemand verteld, maar weet je... De laatste weken komt steeds dezelfde herinnering bij me op...

'Een jaar of tien geleden was ik pompbediende bij Bill Hapscomb. Ik had nachtdienst, en op een avond komt er een grote oude Pontiac aanrijden...'

'De ramen open, Hank Williams keihard uit een cassetterecorder...'

Nee, maar als kind ben ik een keer door Corbett gekomen.

Ik denk dat ik door zo ongeveer elke plaats in Amerika ben gekomen.

'Hij liet dat vreemde kille lachje van hem horen.'

Je moet niet alles geloven wat je leest, man.

Zeg, hou je van Hank Williams? Volgens mij is hij een van de besten. Ik ben gék op road house-muziek...

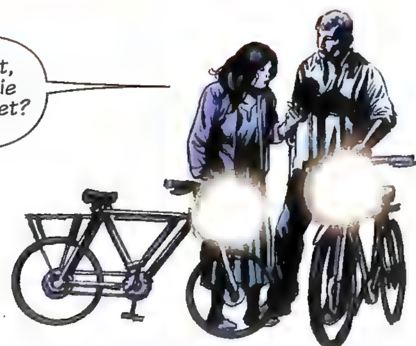

'Maar Fran, op dat moment wenste ik dat ik hem nooit meer zou zien...'

'Hij had de ogen van iemand die heel lang in het donker had gekeken...'

'Als ik die Flagg ooit te zien krijg, denk ik dat hij ook zulke ogen heeft.'

Tjee, Stu, en dat heb je nooit iemand verteld?
De jaren vlogen voorbij, zoals ze in boeken zeggen, maar nee...
Maar hij leefde nog. Misschien leeft hij zelfs nu nog. Zou dat geen giller zijn?

Als hij nog leeft... komt hij niet naar Boulder.
Nee, hij zal wel bij onze vriend in het westen zijn.
Ik zag zijn ogen, weet je...

Ze huiverden allebei, en Fran veranderde met opzet van onderwerp.
Hé, zie je iets raars aan mijn voeten, Stu?
Nou, nee. Wat hebben jouw voeten ermee te maken, schat?

Toen we na de bijeenkomst allemaal op het gras zaten te praten en Harold bedankten omdat hij ons had genomineerd, zag ik dat hij steeds naar mijn voeten keek.
Huh.

Vertel jij me nou eens, slimmerd, waarom Harold Lauder zich zou interesseren voor mijn voeten.

NA DE BIJEENKOMST,
BIJ LARRY EN LUCY THUIS.
NADINE CROSS:

Kan ik je spreken? Het moet nu.

Nu... of nooit.

Voor Nadine bestond Lucy Swan niet. Haar ogen waren alleen op Larry gericht, de vreemdste, mooiste ogen die hij ooit had gezien...

Heb je je halsband en muilkorf voor hem meegebracht, Nadine?

Ik... ik kom zo binnen, Lucy. Over tien minuten.

Tien minuten, tien jaar...

Ze komt je halen en je stuurt mij weg.

Toen de deur was dichtgeklapt, waren ze met z'n tweeën.

Larry dacht onwillekeurig: vergeleken met haar is Lucy net een auto van de sloop.

Laten we naar de hoek lopen en terug. Wil je dat dan nog voor me doen?

Ik kan beter in het zicht blijven. Je kiest wel een rottig moment...

Plotseling liet ze zich klaaglijk op haar knieën zakken.

Alsjeblieft, Larry! Alleen maar tot de hoek!

Nadine! Wat... doe je?

Sta op. Sta op, verdomme!

Hij trok haar ruw overeind en ze liepen naar het westen, naar de bergen.

Twee of drie nachten eerder had Larry gedroomd dat er afgrijselijke trollen in die bergen zaten. Ze bewaakten de passen, wachtend op de tijd van de duistere man...

Een lichte bries trok met hen mee door de straat...

Maar hij had wel het vreselijke gevoel dat als hij Lucy verliet en met Nadine meeging, ze net zo goed diezelfde avond nog uit Boulder konden wegsluipen. Dan had de Oude Larry gewonnen.
Ik... Ik moet naar huis. Het spijt me, Nadine, je zult hier zelf uit moeten komen.

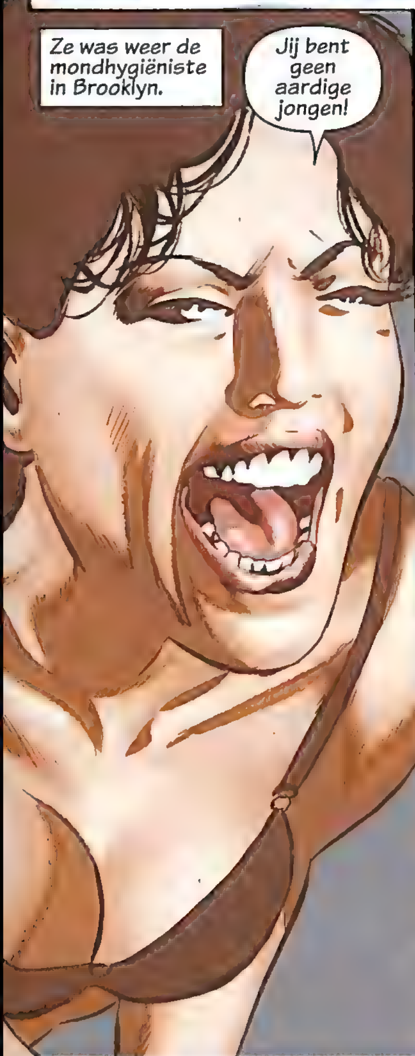

Doe het met me, Larry...
Ik kan voelen dat je het wilt...
En dan is het afgelopen...
Dan ben ik veilig...

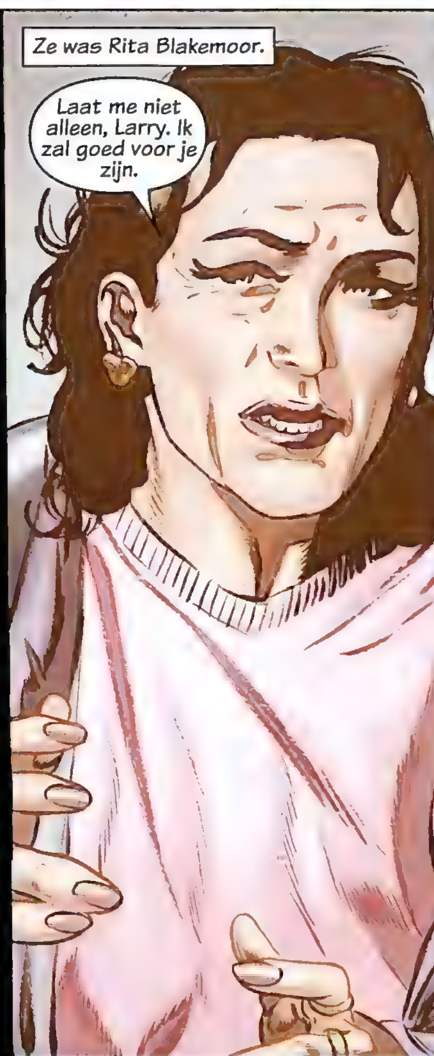

Larry wist niet waar hij de wilskracht vandaan haalde, maar hij zei:
Wat je ook van me wilt, je had het kunnen hebben! Je had het vorige week kunnen hebben! Of de week daarvoor! Toen ik het je wilde geven!

Dat was te vroeg...

En nu is het te laat, Nadine.
Larry vond het heel erg dat hij zo wreed klonk, maar hoe moest hij anders klinken?

Ze wendde zich
van hem af.
Goed. Tot ziens, Larry.
... en op dat moment was
ze meer dan Nadine.

Ze was weer de
mondhygiëniste
in Brooklyn.
Jij bent geen aardige jongen!

Ze was Rita Blakemoor.
Laat me niet alleen, Larry. Ik zal goed voor je zijn.

En het ergste: ze
was zijn moeder.
Er ontbreekt iets in jou.

Toen was Nadine weg, opgegaan in de
duisternis. De wind stak op, en Larry
zwoer dat hij het geluid van laarzen
hoorde...
... vuile laarzen die
naar het graf van het
westen klakten.

LATER

Na haar gesprek met Larry ging Nadine naar huis om een paar dingen op te halen; daarna reed ze hard weg op haar Vespa. De nachtlucht prikte in haar gezicht...

'Wat gebeurt er met mij?' fluisterde ze in het donker.

Larry had haar versmaad, dacht ze. En zeiden ze niet dat de hel nog niet zo'n vuur kent als een versmade vrouw...

Zo'n vrouw zou zich thuis voelen bij de duivel... of zijn beulen...

(En intussen reed de Vespa de duistere Flagstaff Mountain op, richting west...)

Wat doe je wanneer alle keuzes zijn weggenomen? Je kiest wat er overblijft. Je kiest het duistere avontuur dat voor je bestemd is.

(Een uur later bereikte Nadine het Sunrise-amfitheater.)

Je gunt Larry zijn stomme gescharrel met die halve analfabete die alleen maar roddelblaadjes leest. Je staat daar boven. Je laat ze hun gang gaan. Je laat ze hun bijeenkomsten houden.

Ze wilden de stroom weer op gang krijgen. Haar aanstaande minnaar wilde de wereld redden.

(Ze ging aan een picknicktafel zitten met de driehoekige planchette die ze in een winkeltje had gevonden, en een leeg schetsblok.)

Je riskeert... wat er ook maar te riskeren valt.

Vooral... riskeer je jezelf.

Nadine legde haar handen op de planchette en had het gevoel dat ze op een grens was, een niemandsland tussen twee invloedssferen: Flagg in het westen, de oude vrouw in het oosten...
De magie stroomde in beide richtingen en vormde een mengsel dat noch God noch de duivel toebehoorde maar volkomen heidens was...

Ze herinnerde zich de eerste keer dat ze aan automatisch schrijven had gedaan. In haar studententijd, met haar huisgenoten.
Er was veel gegiecheld op de avond dat hun dappere leider Rachel vroeg:
Geesten, hebben jullie een boodschap voor onze zuster en trouwe padvindster Nadine Cross?

Nog meer gegiechel, en toen enkele ogenblikken niets.
Nadine stond op het punt het verrekte ding zelf te bewegen...

... toen de planchette plotseling onder hun vingers schokte.

Deed jij dat, Janie?
Nee.
Maria?
Nee.
Nadine?
Nee, en het voelt...
(Onder hun vingers begon de planchette verwoed te trillen...)

Hou op, meiden. Hou op, of ik word kwaad.

, Nadine, IK Wil dat Nadine mijn liefste wordt mijn Nadine mijn koningin als je er alleen voor mij bent als je helemaal voor mij bent als je dood voor mij bent

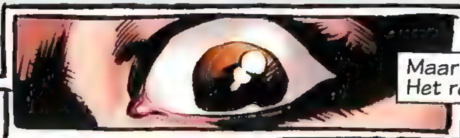
Ik krijg mijn vingers er niet af.

Het voelt zo...

De planchette begon te schrijven, soepel, krachtig en snel:

Hij hield op met schrijven, maar bleef trillen. Nadine hoopte – o, wat hoopte ze – dat het voorbij was...

JIJ BENT DOOD NET
ALS DE REST JE BENT IN HET
DODENBOEK MET DE REST VAN DE
ELLENDIGEN DE REST VAN HEN
TENZIJ TENZIJ TENZIJ

Maar toen begon het weer. Het rende over het papier:

DE WERELD DE WERELD
IS DOOD EN WIJ WIJ
WIJ ZIJN IN HET HUIS
VAN DE DODE NADINE

De planchette knapte in tweeën...

.. en heel even heerste er een geschokte, roerloze stilte.

Later, toen Janie en Maria hysterisch huilend naar hun kamer waren gegaan:

Wie was het, Nadine?

Ik weet het niet, Rachel.

Je herkent het handschrift niet?

Nee...

Sinds die avond, twaalf jaar geleden, had ze tot nu toe nooit meer een planchette aangeraakt, maar...

... nou, het was weer eens zover, hè?

En wie zou er die avond achter het stuur zitten? En waar zou hij haar heen brengen?

Zittend op de grens, voelde ze dat hij zwaar op haar drukte, haar meetrok zoals wanneer er gewichten aan de voeten van een dode vrouw waren gebonden.

Flaggs duistere aanwezigheid...

Vertel.

Onder Nadines vingers kwam de planchette in beweging...

19 AUGUSTUS, BIJ STU EN FRAN.
BIJEENKOMST PERMANENTE COMMISSIE VAN DE VRIJE ZONE:

De pasgekozen leden bespraken oude en nieuwe kwesties: ze moesten nu heel gauw verkenners naar het westen sturen...

(Ze zouden de drie spionnen apart sturen, en zonder dat ze van elkaar wisten, voor het geval Flagg het doorhad en een van hen met marteling aan de praat probeerde te krijgen.)

Ze moesten een telling houden onder de groeiende bevolking van Boulder: bijhouden wie er kwamen en wie er gingen (en misschien naar het westen overliepen).

Ze moesten alle lijken uit Boulder begraven voordat de regentijd begon.

En als een donderslag kwam een voorstel van Nick, voorgelezen door Ralph: 'We moeten misschien een departement van justitie oprichten, met Stu Redman aan het hoofd.'

NA DE BIJEENKOMST, BIJ HET OPRUIMEN:

Fran, wat die justitie betreft...

Ik wil er niet over praten, Stu. Je bent met zes tegen één stemmen gekozen. Gefeliciteerd.

Iemand moet helpen de vrede te bewaren, schat. En Nick had gelijk: ik was de logische keuze.

Rot op met je logica. Hoe moet het met mij en de baby? Zie je geen logica in ons, Stu?

Frannie... Je wilt dat hij in een wereld komt die veilig voor hem is... Dat wil ik ook. Jij en de baby zijn de twee voornaamste redenen waarom ik ja zei.

Alles komt goed...
Nee, dat denk ik niet.

En dat was dat.
En onder de afwas kwam er een vreemde zekerheid over Fran, zo verdovend als een langzaam werkend verdovend middel: dat ze op het eind in bloed zouden waden...

Dat zoals warmte alleen van branden kan komen, liefde altijd in bloed eindigt...

Voor het eerst in weken dacht Fran aan haar droom: de duistere man met zijn grijns... en zijn verbogen kleerhanger...

20 AUGUSTUS.

Naast het zoeken naar Moeder Abagail zat Harold in de lijkenploeg onder leiding van Chad Norris, die in zijn vroegere leven uitvaartleider was geweest.

Harold had zich aangeboden omdat... wie is het geliefdst in een samenleving? Nou, natuurlijk de man die het vuilste werk doet, en die het met een glimlach doet.

HET EIND VAN DE DAG.
CHAD NORRIS:

Niemand juicht, maar jullie hebben het verdomd goed gedaan. We hebben vandaag bijna duizend... eenheden opgeruimd.

Als jullie denken dat jullie het nog eens kunnen doen, zie ik jullie morgenvroeg om acht uur hier op het busstation.

Ik zal er zijn.

Ik ook. Na een zes uur durend bad vanavond.

Ik kom ook.

En ik.

Het is vuil werk. Jullie zijn goede kerels. Ik denk niet dat de rest van de Zone ooit zal weten hoe goed.

Harold voelde saamhorigheid en kameraadschap, en hij vocht daartegen. Plotseling was hij bang.

Tot morgen, Hawk...

... zei Weizak, een van Harolds teamgenoten. Harold schrok ervan.

Wat voor grap was dat, dat hij de dikke, puistige Harold met Hawk aansprak? Een goedkope grap. Hij voelde de oude zwarte haat weer, maar besefte toen...

... dat het niet als grap bedoeld was geweest.

Hij was namelijk niet dik meer. En zijn puisten waren al weken weg. En Weizak wist niet dat ze hem vroeger op school hadden uitgelachen. En ook niet dat zijn vader eens aan Harold had gevraagd of hij homo was.
Plotseling kwam er een gedachte bij hem op: ik kan waardevol zijn voor deze gemeenschap.

Hij zette dat uit zijn hoofd: het doet er niet toe. Ik heb de hersens om het slot te forceren van de deur die ze voor me hebben dichtgesmeten. En ik geloof dat ik genoeg lef heb gekregen om hem open te maken als hij van het slot is. En...
Hé, man, gaat het?

Met mij? O, goed, Chad. Ik dacht alleen even na.
Nou, daar moet je vooral mee doorgaan. Het schijnt dat als jij wat bedenkt we er allemaal voordeel van hebben.

Kon dat waar zijn? Zagen mensen hem echt als een ideeënman? Nieuw land, nieuwe Harold, behalve...
... behalve voor Frannie.

Tot morgen, Hawk!
Acht uur. Ik zal er zijn!
DOWNTOWN
EAST END

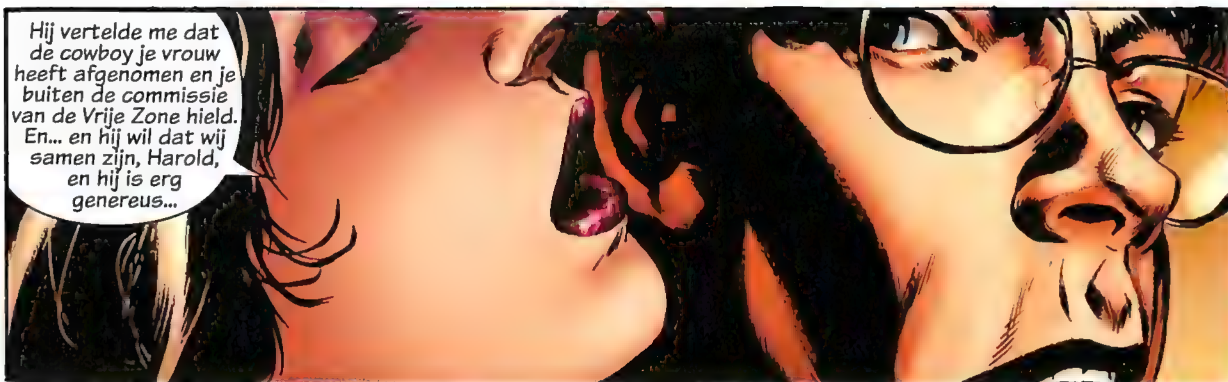
Hij liep de rest van de weg naar huis, piekerend over een probleem dat hij allang opgelost dacht te hebben.

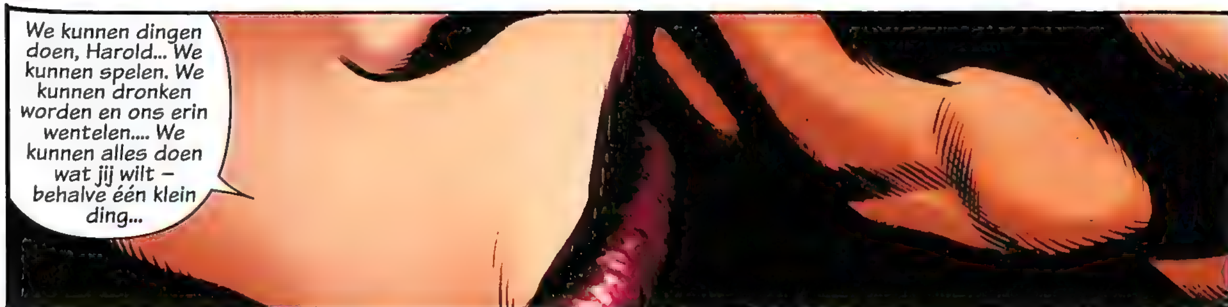
Toen hij bij zijn huis kwam, wachtte er bij zijn voordeur een verrassing.

Ja?

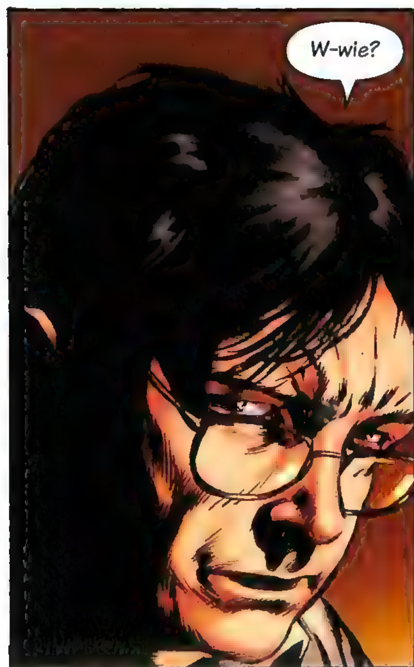

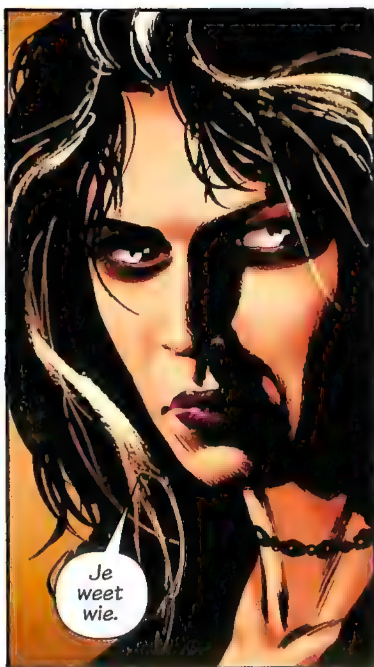
De vrouw uit de groep van Larry Underwood. Zijn hart begon sneller te slaan.
Harold Lauder... Wat... wat kan ik voor u doen, mevrouw Cross?
Om te beginnen kun je me Nadine noemen. En je kunt me uitnodigen binnen te komen eten.
Dat deed hij, struikelend over zijn woorden.
We worden vast heel goede vrienden, Harold.
Ze kookte voor hem en leidde hem toen naar de huiskamer. De zonwering was dicht; ze zaten in de donkere, besloten kamer.
Er gebeurde iets tussen hen, maar Harold kon niet nagaan wat... Alsof ze antwoordde op zijn niet gestelde vraag:
Ik wil wat jij wilt. Ik weet wat je in je hart hebt.
Harolds keel werd droog van schuldgevoel.
Dat weet niemand.
Wat je in je hart hebt, staat te lezen in je dagboek. Ik zou het kunnen lezen – je hebt het voor de veiligheid naar de zolder gebracht – maar dat hoeft niet.
Ik weet het omdat hij me alles over je heeft verteld. Hij... schreef me een brief, zou je kunnen zeggen.

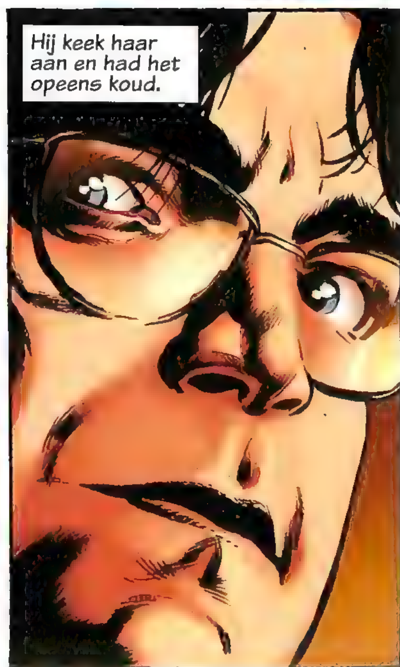

Hij vertelde me dat de cowboy je vrouw heeft afgenomen en je buiten de commissie van de Vrije Zone hield. En... en hij wil dat wij samen zijn, Harold, en hij is erg genereus...

We kunnen dingen doen, Harold... We kunnen spelen. We kunnen dronken worden en ons erin wentelen.... We kunnen alles doen wat jij wilt – behalve één klein ding...

Ik ben maagd en dat wil ik blijven.
Het is aan iemand anders om... om me geen maagd meer te maken.

W-wie?

Je weet wie.

Hij keek haar aan en had het opeens koud.

Zijn lippen voelden koud aan, en droog als as.

En als ik nee zeg?

Dan gaat het leven door, nietwaar, Harold? Dan zoek ik een manier om te doen wat ik moet doen, en jij...

Dan zul jij je altijd afvragen hoe het zou zijn als ik obscene woordjes tegen je zei... of honing over je lichaam liet druipen en het oplikte...

Hou op...

Je zult je ook afvragen hoe het zou zijn aan zijn kant van de wereld te zijn. Misschien dat nog meer dan al het andere.

Neem een besluit, Harold. Maak ik mijn knoopjes weer dicht... of trek ik alles uit?

Hoe lang dacht hij na? Hij wist het niet.
Het feit dat ze van de duistere man hield maar zoveel van zichzelf aan hem zou geven, maakte zijn verlangen groter.
Vreemd genoeg wilde hij dat deze vrouw hem 'Hawk' noemde.

De slaapkamer. Laten we naar de slaapkamer gaan.
De woorden smaakten als de dood in zijn mond...

... toen Harold Lauder zich overgaf aan zijn lot.

Hoofdstuk
TWEE

NORTH BOULDER.

Nicky! Blij dat ik je zie! Tjeminee, ja! Tom Cullen is blij! En Ralph ook! En... Dat spel je M-A-A-N! Stu!

Dat ben ik, Tom. Nick wil weten of je nog een keer gehypnotiseerd wilt worden.

Het is... belangrijk.

Goed, ga je gang. Je wordt errrg slaaaperig... ja?

Tom, zou je een olifant willen zien?

Dat was de sleutelfrase.

Goh, alsof...

Alsof een kip haar kop onder haar vleugel steekt.

Tom, ik ben Stu. Kun je me horen?

Ja, ik kan je horen...

Anders dan Toms normale stem, vond Stu. De stem van... iemand die voorgoed afgewezen en eindeloos verdrietig is...

We willen dat je iets doet, Nick. Voor de Zone.

Het is... gevaarlijk.

Heeft het te maken met... hem?

Toms stem klonk als... een gure novemberwind in een bosje kale eiken.

Ze huiverden allen.

Ja, Tom.

Hij heet Flagg... Randy Flagg. De duistere man. Ik zie zijn gezicht in dromen. Je wilt dat ik...

Tom slaakte een lange, bittere zucht.

'Ik zie zijn gezicht in dromen,' dacht Stu. Maar niemand van ons heeft hem ooit gezien. Het stond niet in het script, maar hij vroeg:

Hoe ziet hij eruit, Tom?

'Als een willekeurige voorbijganger, maar als hij grijnst, vallen vogels dood van telefoondraden. Gras vergeelt waar hij spuwt. Hij... staat buiten de tijd. Jezus heeft hem eens in een troep zwijnen gegooid. Zijn naam is Legioen. Hij kent magie. Hij is de koning van nergens, maar... hij is bang voor ons. Hij is bang voor... binnen.'

'Kun je... kun je iets anders over hem zeggen, Tom?'

Alleen dat ik ook bang voor hem ben, maar... ik zal doen wat je wilt.

Tom, weet je of Moeder Abagail...
Of ze nog leeft?

Ze leeft nog, maar... ze is nog niet in het reine met God. Ze is in de wildernis, en... ze zál het zien, maar dan is het te laat. Er zal dood zijn. Ze zal sterven aan de verkeerde kant van de rivier. Ze...

Stil
God in de hemel, STIL...

Tom, ben je... Tom?
Dezelfde Tom die Nick in Oklahoma heeft ontmoet?

Ja, maar ik ben ook meer dan die Tom.
Ik ben Gods Tom.

Tom, we gaan je naar het westen sturen. Waar de zon ondergaat. Je kijkt hoe het daar is en komt terug om het ons te vertellen. Kun je dat?

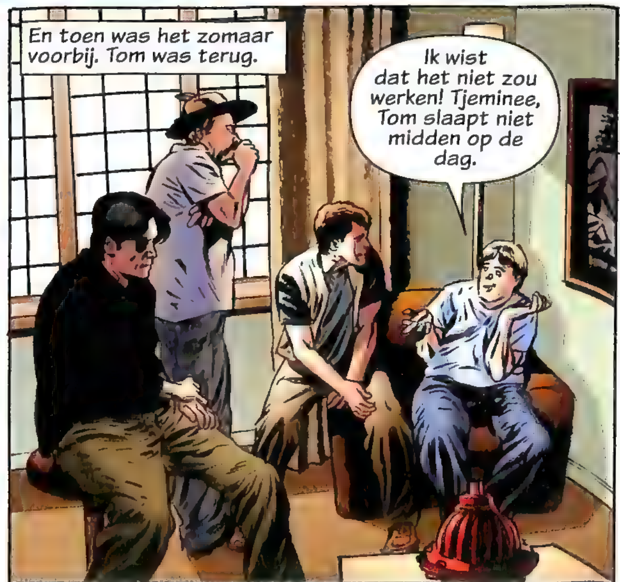

Ja, als ze me niet dood-maken.

Huiverend ging Stu verder:
Als iemand vraagt waarom je daar bent, zeg je: ze joegen me uit de Vrije Zone weg omdat ik zwakbegaafd ben.
Tjeminee, ja, ze joegen de zwakbegaafde Tom uit zijn mooie huis en stuurden hem de weg op...

Als je ziet dat de maan groot en rond is geworden, kom je naar het oosten terug. Terug naar ons, terug naar je huis, Tom.
Je loopt 's nachts en slaapt overdag. En als het even kan, laat je je aan niemand zien...

... toch zou iemand je kunnen zien.
Als het maar één persoon is, Tom, dood je hem.
Doden.
Als het er meer zijn, ren je weg.
Rennen.

Goddank, dat is voorbij...
Tom? Zou je een olifant willen zien?

En toen was het zomaar voorbij. Tom was terug.
Ik wist dat het niet zou werken! Tjeminee, Tom slaapt niet midden op de dag.

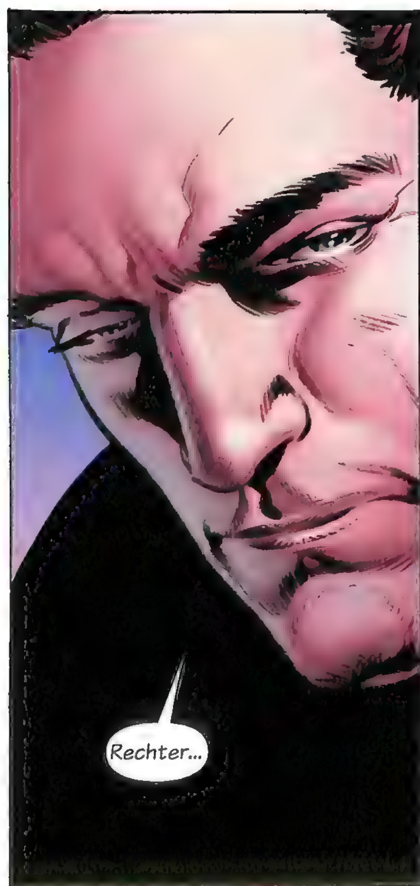
Zijn naam is Legioen... Hij is de koning van nergens...

Nick had gelijk: hoe konden ze Flagg ooit verslaan?

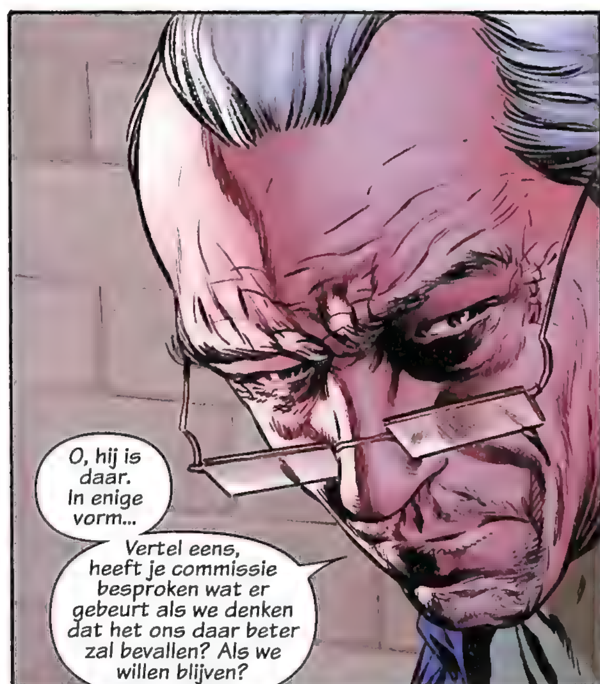

HET HUIS VAN DE RECHTER.
UITZICHT OP HET KERKHOF.

Toen ik een jongen was, woonden we bij het mooiste knekelveld in Illinois. Mount Hope. Als mijn vader en ik daar langsliepen, vroeg hij: 'Wat denk je, Teddy? Is er nog hoop?'
En dan antwoordde ik: 'Er is Mount Hope,' en dan bulderde hij van het lachen.
Hij stierf toen ik een tiener was, Larry...

Rechter...

Ik weet waar je voor komt.
Je wilt me naar het westen sturen, hè? Om... dat terrein te verkennen?
Als dat het is, ga ik akkoord.

Wie heeft het je verteld? Als een commissielid lekt, zitten we diep in de puree, rechter.

Er heeft niemand gelekt, jongen. Je zou je eigen gezicht moeten zien.
En ik zat er zelf ook aan te denken. Eigenlijk weten we niet wat hij daar in zijn schild voert. Hij zou net zo goed aan de andere kant van de maan kunnen zitten.
Als hij daar inderdaad is...

O, hij is daar. In enige vorm...
Vertel eens, heeft je commissie besproken wat er gebeurt als we denken dat het ons daar beter zal bevallen? Als we willen blijven?

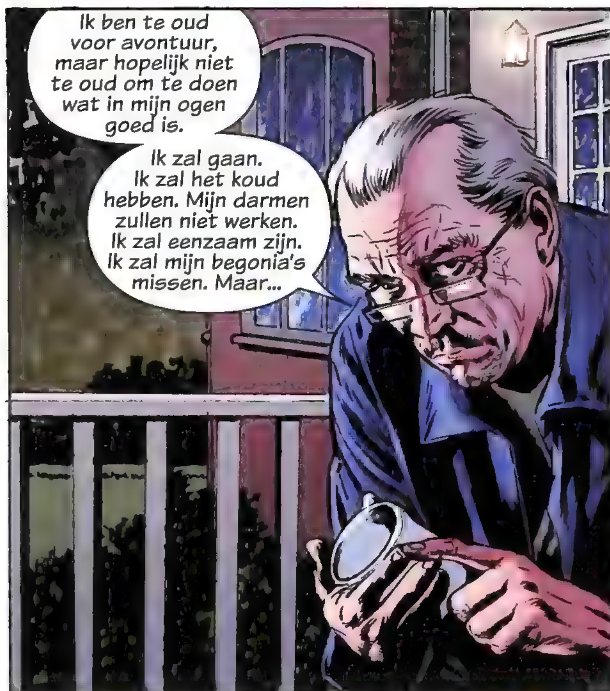
Daar... hebben we niet over nagedacht.

Ik denk dat bij hem het licht brandt...
Dat trekt mensen aan, weet je.
Nou... die zijn we liever kwijt dan rijk.

De rechter bulderde van het lachen, zoals zijn vader jaren geleden had gelachen om hun Mount-Hopegrap.

Weet u, rechter, u kunt dit weigeren. Niemand houdt een pistool tegen uw hoo...

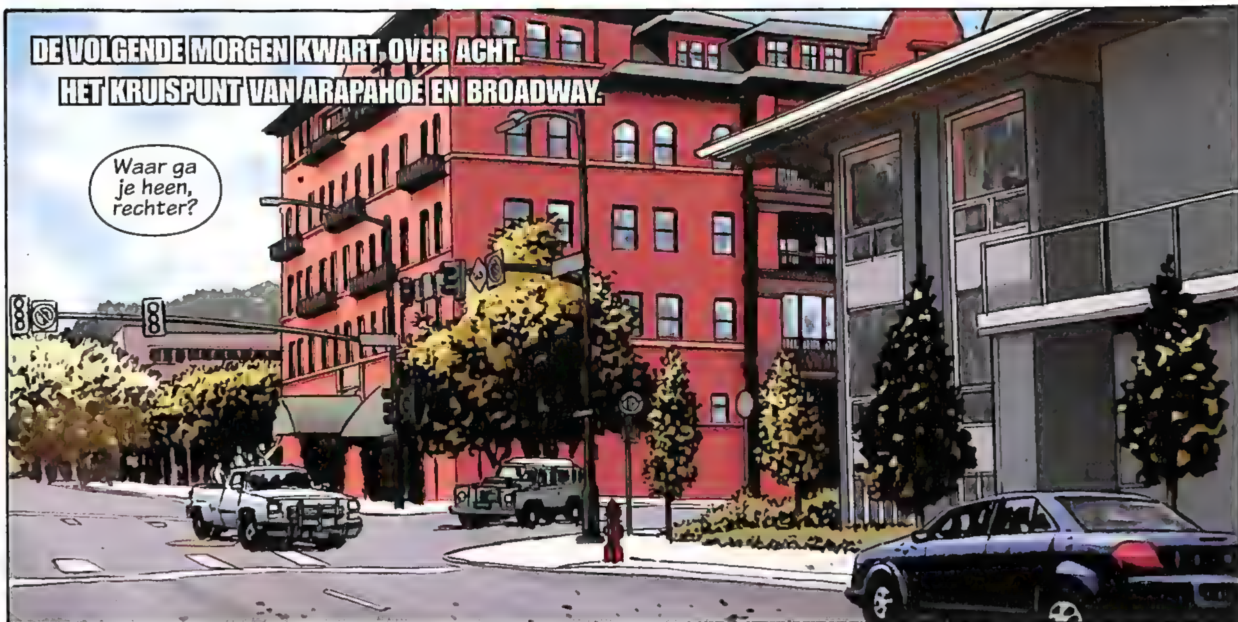

Probeer je je verantwoordelijk-heid op mij af te schuiven, Larry?
Mis-schien.
Ik heb uw naam genoemd, maar... misschien was dat een vergissing. Misschien bent u te oud.

Ik ben te oud voor avontuur, maar hopelijk niet te oud om te doen wat in mijn ogen goed is.
Ik zal gaan. Ik zal het koud hebben. Mijn darmen zullen niet werken. Ik zal eenzaam zijn. Ik zal mijn begonia's missen. Maar...

Ik zal ook slim zijn.
De ogen van de rechter glommen in het donker, terwijl Larry de tranen in zijn eigen ogen voelde.

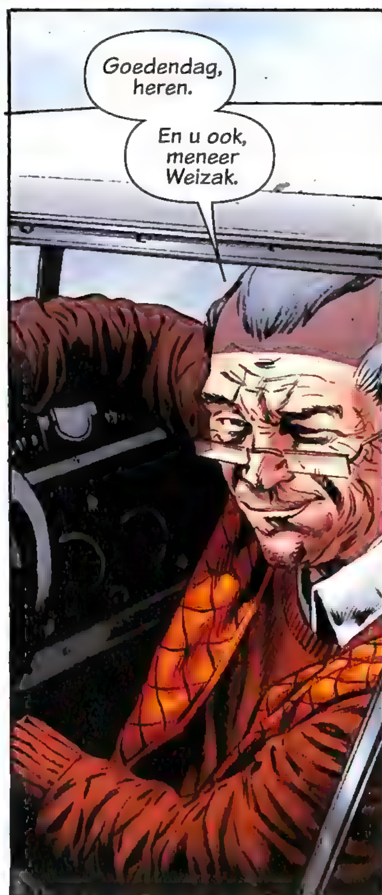

Het is goed, Larry...
Je hebt niets verkeerds gedaan, en uiteindelijk zijn we allemaal meester over onze eigen ziel.

DE VOLGENDE MORGEN KWART OVER ACHT.
HET KRUISPUNT VAN ARAPAHOE EN BROADWAY.
Waar ga je heen, rechter?

Een dagje Denver, meneer Weizak.

Nou, als u een leuk pornowinkeltje ziet, wilt u dan de kofferbak volgooien?
Iedereen van de lijkenploeg barstte in lachen uit – behalve Harold Lauder.

Goedendag, heren.
En u ook, meneer Weizak.

Natuurlijk ging de rechter niet naar Denver.
Hij nam Route 36 naar Route 7 en de I-25, eerst naar het noorden en toen naar het westen, naar de Rocky Mountains die zich sereen in de blauwe hemel verhieven...

En al was hij misschien te oud voor avontuur, in geen jaren had zijn hart zo snel geslagen, had de lucht zo fris geroken en hadden kleuren zo helder geleken...

Hij vroeg zich af of hij Boulder ooit terug zou zien. Die kans leek hem klein...

Zet 'm op, ouwe.

... en toch was dit absoluut een van de mooiste dagen in het lange leven van de rechter.

Harold Lauder daarentegen was doodmoe. Sinds hij met Nadine ging, had hij niet veel geslapen en ook niet veel gedacht (tenminste niet met zijn hersenen), maar nu kreeg hij zichzelf weer op de rails...

Zoals zo vaak dacht hij aan Fran Goldsmith.

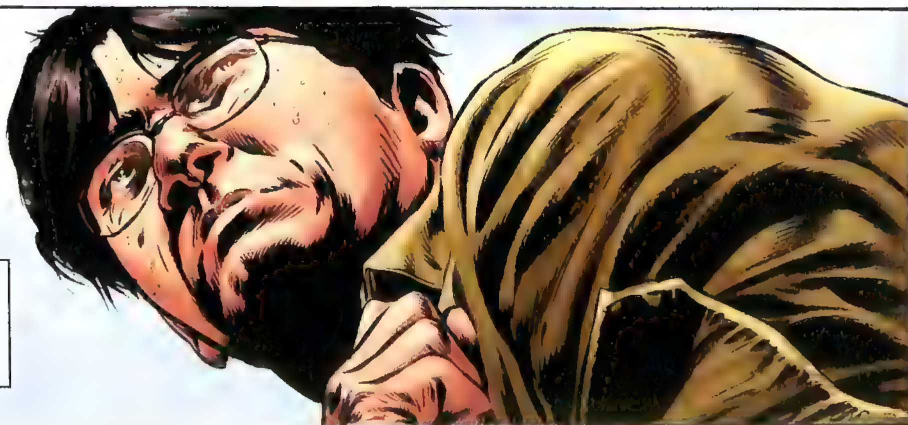
Hij was met een voorwendsel naar het huis van Redman en haar gegaan...

... en zag daar dat haar sport-schoenen overeenkwamen met de afdruk die hij op de keldervloer had gevonden.

Daarna had hij algauw begrepen hoe het zat.
Ze had ontdekt dat hij haar dagboek had gelezen en was in zijn huis op zoek gegaan naar een... indicatie van hoe hij zich voelde, misschien iets wat hij zelf had geschreven.

Het stond duidelijk in zijn eigen dagboek: hij was van plan Stu Redman te doden. Ze had het dus niet gevonden; daar was hij van overtuigd.
Dus... hij had haar dagboek gelezen en zij had bij hem ingebroken. Misschien stonden ze quitte.

Nu hij Nadine had, wilde hij Frannie toch niet echt meer?
Of wel?

Hij voelde... rancune. Misschien wilde hij Frannie niet meer, maar evengoed hadden ze hem buitengesloten.

Nadine had het niet gezegd, maar hij vermoedde dat ze haar ook hadden buitengesloten...

Buitenstaanders als zij tweeën smeedden complotten. Bovendien...

Er waren een heleboel buitenstaanders aan de andere kant van de bergen.

En Harold wist: als je maar genoeg buitenstaanders bij elkaar hebt, krijg je een soort mystieke osmose...

... en dan ben je opeens aan de binnenkant, waar het warm is...

Het stelt niet veel voor aan de binnenkant te zijn, dacht Harold, maar toch is het zo ongeveer het belangrijkste wat er is...

Hé, Hawk, we nemen pauze...

Wil je een premie verdienen of zo?

Ja, ik wil wel wat meer geld op de bank...

Ik houd de tijd bij: ik heb vandaag zestig dollar extra verdiend.

'Je bent me er eentje, Hawk.'
'Ik ben... een lelijk eentje...'
INTUSSEN, IN HAROLDS HUIS. NADINE CROSS.
Er was iets gebeurd...
De vorige avond, toen ze... bij Harold was, had ze iets gezien...
Een gezicht in het raam...
Zijn gezicht, dat haar waarschuwde: een ontmaagde bruid werd niet geaccepteerd.
Haar aanstaande echtgenoot sloeg haar gade.
Zolang ik dat ene kleine ding niet doe... is al het andere... dat ik me voor hem kleed als een goedkope hoer... allemaal oké...
Daardoor vroeg Nadine zich af wat voor man haar verloofde werkelijk was...

Na het ontbijt ging Nadine naar haar huis terug om de rest van haar spullen te halen. Ze was al ruim vijf minuten in de huiskamer toen ze hem zag...
... hij zat in de hoek.
Ze vroeg zich af hoe lang hij daar al zat.
Joe... Ik bedoel Leo...
Wat doe je hier? Waarom ben je niet bij Larry en Lucy-mam?
Ik schrok me een ongeluk...
Zijn ogen, dacht ze. Zijn ogen zijn terug...
Ogen die je van afgrijzen vervulden...
Je kunt hier niet blijven. Ik kwam alleen een paar spullen halen, maar ik trek in bij... een man.
Dat deel van ons leven... is voorbij. Jij bent veranderd, ik ben veranderd, en we kunnen niet terug-veranderen...

Ze was doodsbang. Ze kon niet geloven dat ze ooit zonder angst naast deze kleine wilde had geslapen...
Staar me niet zo aan. Je wilde Larry en Lucy, je hebt ze...
Ik kan daar allemaal niets aan doen, dus praat me geen schuldgevoel aan...

Ik had kunnen begrijpen dat je voor Larry en Lucy koos, maar je gaf me op voor die stomme ouwe heks, nietwaar?
En nu ze weg is, wil je me terug. Maar dat gaat niet door, hoor je? Het gaat niet door...

Ga naar Larry.
Tot kijk, jongen.

Toen ze bij Harold aankwam, kon ze zich weer enigszins beheersen. Maar ze wist dat het in de Zone snel met haar afgelopen zou moeten zijn.

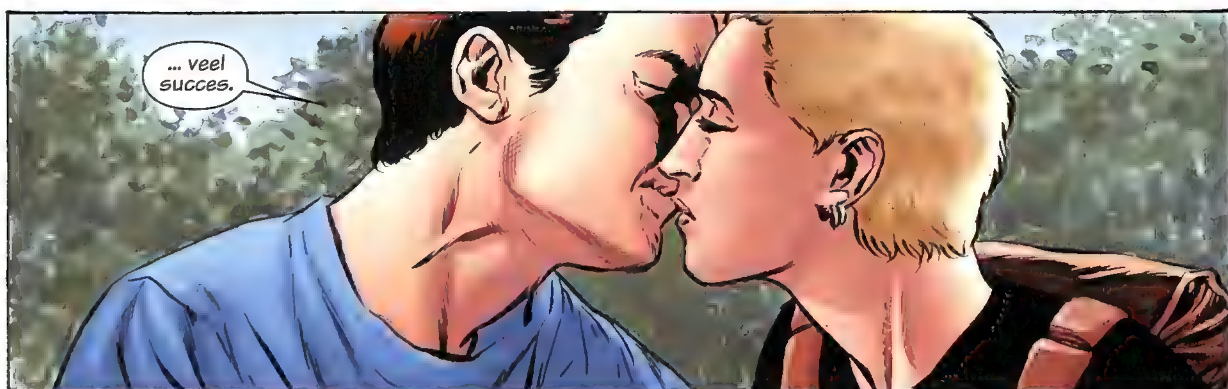
Als ze haar verstand niet wilde verliezen... moest ze gauw weg.

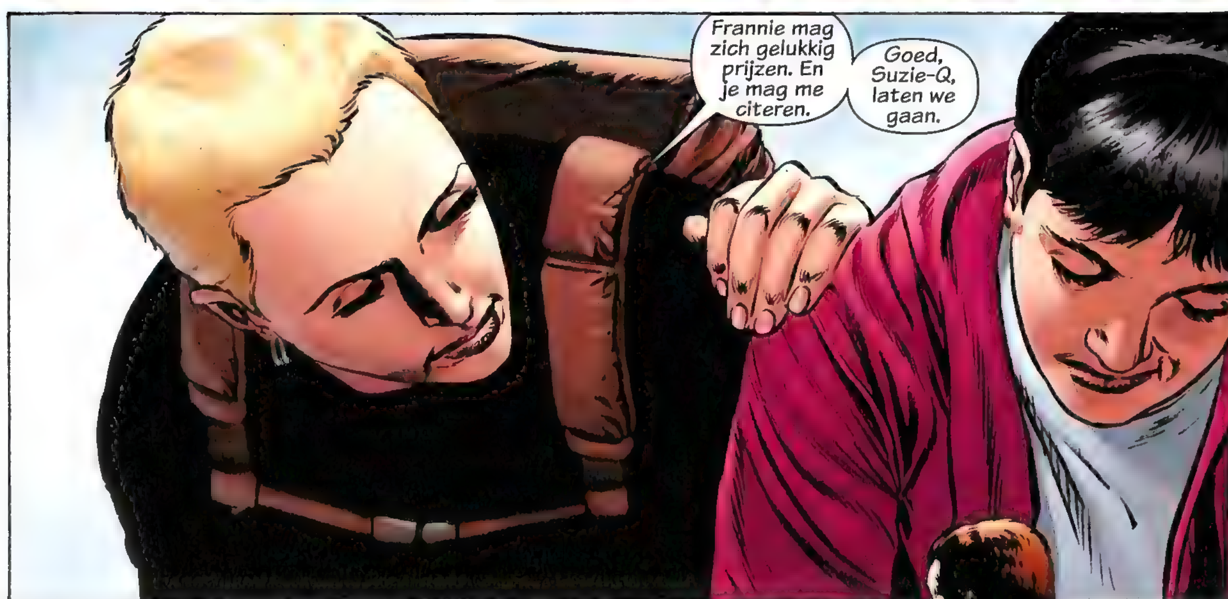

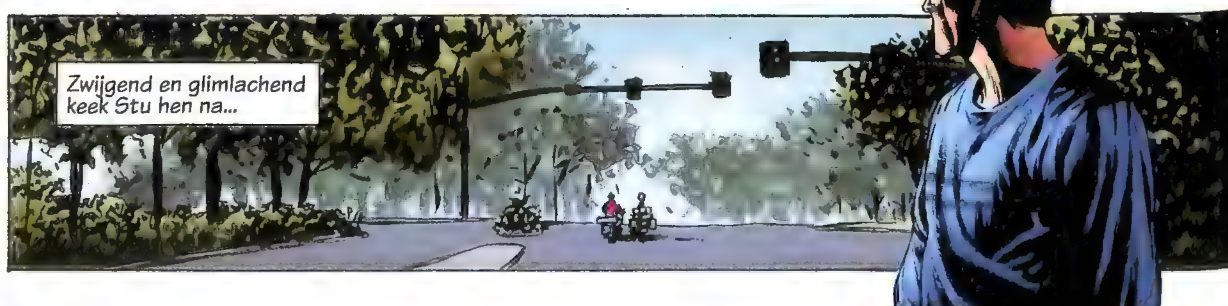
DE VOLGENDE DAG.
Stu, op weg naar de elektriciteitscentrale, kwam Susan Stern en Dayna Jurgens tegen op Canyon Boulevard.
Ik hoorde dat je een reisje gaat maken, Dayna.
Stu vond dat Dayna er beter uitzag dan ooit.
Ja. En jij hebt me niet gezien.
Nee, nooit. Wees voorzichtig, meisje. En kom bij ons terug.
Sue keek in het heldere ochtendlicht naar hen...
Dayna, dit is een verkennings-missie.
Waarom neem je dat mes mee?
Als hij een groot dictator is, houdt hijzelf het hele zaakje misschien bij elkaar. Als hij dood is, is het misschien uit met hen allemaal.
Als ik dicht bij hem kan komen, Susie...
Ze maken je dood voordat je wegkomt, Dayna.
Misschien, misschien niet. Ik zou het alleen al doen om zijn darmen op de vloer te zien vallen.

Pas goed op Frannie, grote jongen.
En voorzichtig met je politiewerk.
Ik weet dat ik dat kan zijn.

Nou, wat zeg je ervan, Suze? Zullen we?
Dayna...

... veel succes.

Frannie mag zich gelukkig prijzen. En je mag me citeren.
Goed, Suzie-Q, laten we gaan.

Zwijgend en glimlachend keek Stu hen na...

Twee dagen later was Susan Stern terug in Boulder.

Ze was met Dayna tot aan Colorado Springs gegaan. Toen had ze haar vriendin nagekeken totdat die alleen nog maar een stipje in het weidse, stille landschap was...

Toen had ze een beetje gehuild.

Op de terugweg naar Boulder had Susan die eerste nacht in Monument gebivakkeerd.

In de kleine uurtjes had ze een zacht jengelend geluid gehoord...

Ze was het naar het eind van een roestige duiker gevolgd...

De magere, trillende puppy leek ongeveer zes maanden oud.

Terug in Boulder, was Dick Ellis helemaal verrukt van de puppy.

Het was een Ierse setter, een teef, misschien een rashond.

Als ze ouder was, zou Kojak vast heel graag kennis met haar maken.

Toen het nieuws van de puppy zich door de Vrije Zone verspreidde, werd Susan Stern een soort heldin. Ze had iedereen even laten vergeten dat Moeder Abagail verdwenen was...

... en nu verheugde iedereen zich op Adam en Eva in hondengedaante.

(Op dat moment, toen Frannie in bijna wanhopig optimisme zijn hand vastpakte, hoopte Stu dat niemand in de Zone zich zou afvragen wat Sue in Monument had gedaan, zo ver bij Boulder vandaan...)

Als Stu later op die dagen terugkeek, zou hij zich vooral de ochtend herinneren waarop hij Susan en Dayna in de richting van de Denver-Boulder Turnpike had zien wegrijden...

Want niemand in de Zone zag Dayna Jurgens ooit terug.

27 AUGUSTUS.
TEGEN DE AVOND.

Tom! Hé, Tommy!

Het is tijd om te gaan, Tom.

Gaan? Tjeminee, nee. Als het donker wordt, gaat Tom naar bed. Bed, dat spel je M-A-A-N. Tom is niet graag buiten in het donker, vanwege de griezels. Tom... Tom...

...

... naar het westen, bedoel je? Is het die tijd?

Ja, Tom, als je het kunt.

's Nachts reizen, overdag slapen...

En de olifant zien.

Moet ik dit echt doen, Nick?

Nick knikte langzaam; Ralph maakte een gesmoord geluid; en Larry zei moeizaam:

Je moet voorzichtig zijn, Tom.

Voorzichtig. Tjeminee, ja.

Tom houdt van zijn huis. Tjeminee, ja.

Met wie ga ik mee?

Ralph bracht Tom naar Route 70.

Nick schuifelde weg, en Larry en Stu zagen het licht van Ralphs motor in de purperen schemering verdwijnen.

Denk je dat we hem ooit terugzien, Larry?

Zo niet, dan moeten wij zevenen – misschien Fran niet – voortaan door het leven gaan met ons besluit hem weg te sturen...

'Nick meer dan ieder ander...'

Hoofdstuk DRIE

30 AUGUSTUS.
HAROLDS KELDER.
Nadine voelde zich... onrustig.
Harold was de afgelopen uren in die stille, verre plaats van hem verdwenen...

Dezelfde plaats, dacht ze, waar hij heen ging om in dat dagboek te schrijven dat ze had gelezen – en had teruggelegd onder de losse haardsteen in de huiskamer.

Die krankzinnige plaats.
Weet je, Nadine...
... misschien moet je een eindje gaan wandelen.

Waarom, Harold?

Eerlijk gezegd, ma chère, omdat ik niet weet hoe oud dit dynamiet is, en oud dynamiet zweet, en wat het uitzweet is pure nitroglycerine...

... en dus is er een kans dat dit projectje ons de lucht in laat vliegen.

Nou, daar hoef je niet zo irritant over te doen.

Plotseling wenste Nadine dat het dynamiet zou ontploffen en een einde aan hen beiden zou maken. Een... een genadig einde.

Want ze was tot het besef gekomen dat Flagg niet alleen Harold gebruikte om dood en verderf te zaaien, maar ook haarzelf.

Zij, die ooit had gezegd dat moord de enige onvergeeflijke zonde in de wereld van na de epidemie was...

Zo...

... het is klaar.

Klaar voor aflevering.

Ze wenste dat ze Joe nog één keer had gekust.

Hem vaarwel had gekust.

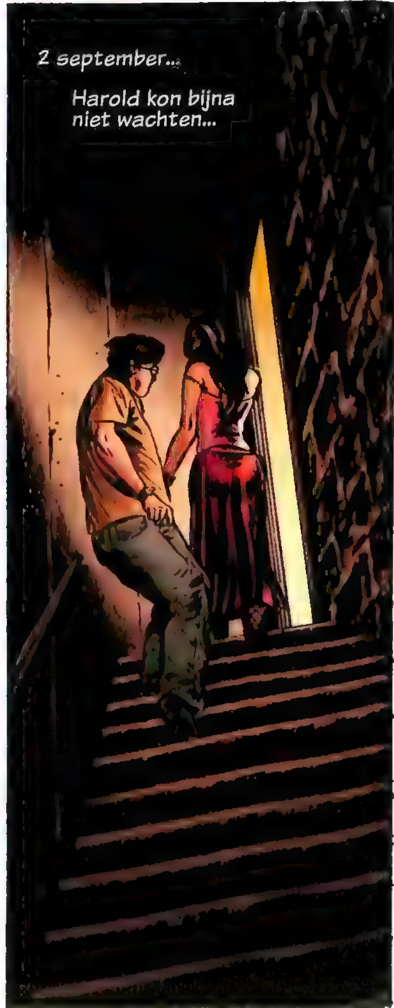
W... werkt het?

Wil je dat zelf uit- proberen?

Nadine wilde het woord 'bom' niet gebruiken, maar toch was dat wat Harold had gemaakt. Hij had een boek uit de bibliotheek gebruikt: 65 winnaars van de nationale wetenschapswedstrijd.
Acht staven dynamiet, verbonden met een walkietalkie uit een winkel.
Op het juiste moment zou hij de bom met de walkietalkie detoneren. Dat zou op 2 september gebeuren.
Volgens Chad Norris zou de commissie van de Vrije Zone dan weer bijeenkomen.
Nou, wil je dat?
TXA-99

Harold zei het sarcastisch, maar Nadine was daar blij mee. Het betekende dat hij terug was uit die vervloekte plaats. Hij praatte weer normaal, en ze kon hem aan.
Of... we gaan naar boven om wat te spelen.
Zoals gister-avond.

...
Ja. Oké. Goed.

2 september...
Harold kon bijna niet wachten...

LARRY'S HUIS.

Een week geleden, toen Nadine bij Harold was ingetrokken, veranderde de 'bedachtzame' Leo in de 'wilde' Joe.

Sindsdien ging de jongen langzaam terug naar Leo, maar hij was er nog niet, en Larry maakte zich zorgen.

Hé, jongen, zullen we gaan vissen?

Leo/Joe liet die pingpongbal nu al een week stuiteren...

Nee. Niet vis.

TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK

De ogen van de jongen waren donker en ver weg. Zoals toen die keer voor Harolds huis.

Toen Larry had gedacht dat Leo in trance was en...

... en op de een of andere manier geheime dingen wist...

Leo... Hoe gaat het met Nadine-mam?

Ze noemt me Joe. Ik ben Joe voor haar.

Het is nu erg. Erg met hen beiden.

TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK

Een koude rilling kroop omhoog langs Larry's rug...

Praten met deze Leo was net zoiets als zien hoe een graf openzwaait en er een hand uit komt...

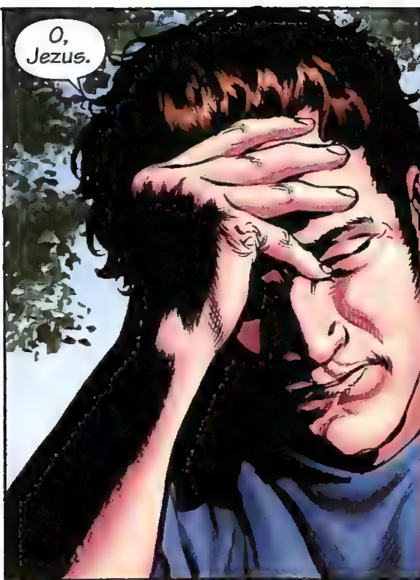
Met allebei? Nadine en Harold?

Hij heeft ze tuk.

Ze denken dat hij hen wil.

Ze gaan naar het westen.

TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK

TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK

TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK TOK

HET PARK.
Een uur voor het donker was sjirpten de krekels, liepen geliefden door de schemering en kwamen Larry en Frannie bij elkaar...
... op advies van Leo, legde Larry het uit.

Fran zei tegen Larry dat Harold verliefd op haar was, en dat ze dacht dat hij haar dagboek had gelezen. Toen was het zijn beurt:
Weet je nog, die avond dat we elkaar ontmoetten? Toen vertelde ik je dat ik in de schuur was geweest waar Harold en jij in Maine waren geweest. En dat hij zijn initialen in een zolderbalk had gekerfd.
Ja...

'Het waren niet alleen zijn initialen, maar ook die van jou. In een hart.'
'Zoals een verliefde jongen zou doen.'
H L
L
F G

Jak, wat een puinhoop...
Ik weet dat iedereen Harold nu aardig vindt, jij en Stu ook, maar... ik ben bang dat hij een wrok tegen Stu koestert, Larry. Misschien tegen de hele commissie...

Larry...?
Wat is er? Wat denk je?

Het klopt allemaal zo mooi...

Harold leest jouw dagboek en besluit er zelf ook een bij te houden...

Waar heb je het over?

'Toen ik bij Harold op bezoek was, ging hij naar beneden om een kurkentrekker of zoiets te halen, en toen vond ik een dagboek onder een losse steen in de haard.'

'Ik las het niet, maar ik wed dat het...'

Ja! Op de dag dat ik naar binnen sloop...

'... de dag waarop Nadine Cross me bijna betrapte, zat ik op die haard. Ik herinner me die losse steen...'

Alsof iets ons beiden bij de neus heeft genomen...

God, het is net of we in een sprookje leven...

Eerst een oude vrouw die de stem van God is, nu een jongetje dat een soort telepaat is...

Ik dacht toen dat het een dagboek van de oorspronkelijke eigenaar van het huis had kunnen zijn, vol onsmakelijke geheimen, maar dan zou Harold het hebben gevonden, en waarom zou hij iemand anders onsmakelijke geheimen verstoppen? Tenzij...

Tenzij het Harolds geheimen waren...
... geschreven in Harolds dagboek...

Dat boek kan allang weg zijn, Frannie. Of misschien was het alleen maar een lijst van dingen die hij moest doen... Heel onschuldig...
Of Harolds grote plan stond erin.
Om Stu kwaad te doen... om de commissie over te nemen.

Nou...
Ik denk dat we moeten gaan kijken.

Ze zouden de volgende dag... op onderzoek uitgaan, besloten ze, als Harold met de lijkenploeg weg was en Nadine op de elektriciteitscentrale werkte.
Zolang ze niets definitiefs wisten, zouden ze niemand over hun vermoedens vertellen.

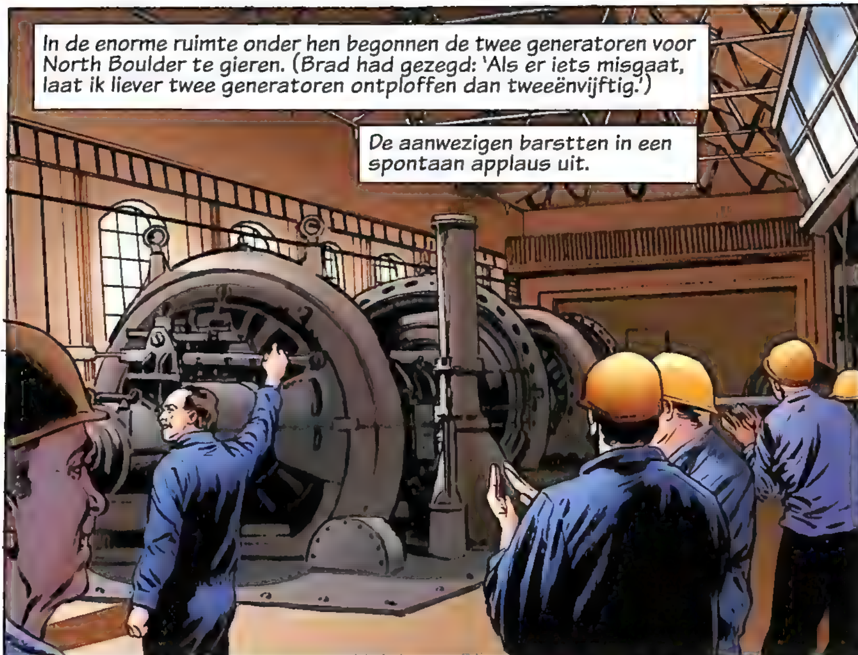

DE VOLGENDE DAG, 1 SEPTEMBER.

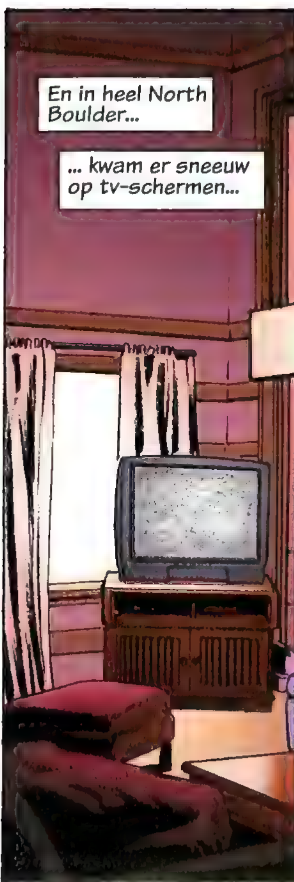
DE CONTROLEKAMER VAN ELEKTRICITEITSCENTRALE BOULDER.

Aanwezig: Stu Redman, Nick Andros, Ralph Brentner, Glen Bateman en ingenieur Brad Kitchner.

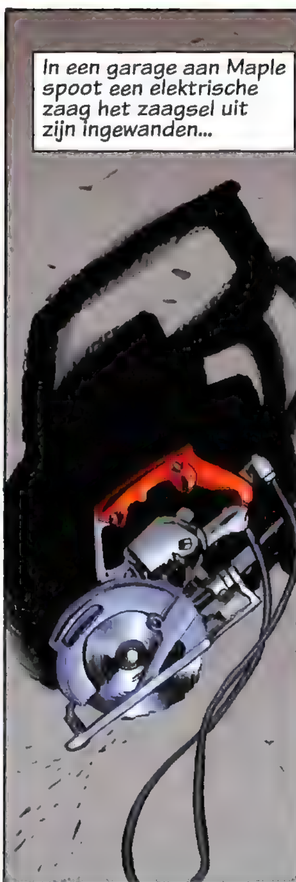

Wees gegroet, Maria, help me deze wedstrijd te winnen...
... bad Brad, terwijl hij twee hendels hard omlaag trok.
1
2

In de enorme ruimte onder hen begonnen de twee generatoren voor North Boulder te gieren. (Brad had gezegd: 'Als er iets misgaat, laat ik liever twee generatoren ontploffen dan tweeënvijftig.')
De aanwezigen barstten in een spontaan applaus uit.

Boven hen sprongen tl-buizen aan.
Nick gaf Stu een por. Hij voelde precies het tegenovergestelde van de angst die hij had gehad toen het licht uitging in Shoyo – deze keer geen gevoel van een graf, maar van wederopstanding.

En in heel North Boulder...
... kwam er sneeuw op tv-schermen...

In een huis aan Spruce kwam een blender snorrend tot leven met een gestold mengsel van kaas en ei.

In een garage aan Maple spoot een elektrische zaag het zaagsel uit zijn ingewanden...

Elektrische branders begonnen te gloeien...

De stem van Marvin Gaye kwam uit de luidsprekers van een oude platenzaak, het Wax Museum; de woorden leken net een droom van het tot leven gekomen verleden:

Let's dance... let's shout... get funky what it's all about...

In de centrale begon een van de generatoren hoger en scheller te gieren. Er kwam ook rook uit...

Te hoog! Het ding slaat door! Overbelast!

Spuit er wat schuim op...

Vlug...

Zodra de crisis voorbij was:

Het spijt me dat het zo is gegaan, Brad.

Het spijt je? Waarom?

Die ene generator is overbelast. Het werkt. We moeten alleen heel Boulder doorgaan en alles uitzetten. Dat waren we vergeten! Dat is alles!

Mensen werden ziek, gingen dood, maar zetten niet eerst hun apparaten uit! Waarschijnlijk staan er apparaten aan in heel Boulder, en daar gaat ontzettend veel stroom naartoe.

Laten we mensen naar North Boulder sturen om ervoor te zorgen dat het niet afbrandt!

De meeste mensen in de Zone herinnerden zich 1 september als de dag waarop er weer stroom was, al was het niet langer dan een halve minuut.

Maar niet Frannie en Larry.

Voor hen zou het de dag zijn waarop ze bij Harold inbraken... en alles veranderde.

De kans is groot dat hij het boek heeft weggehaald...

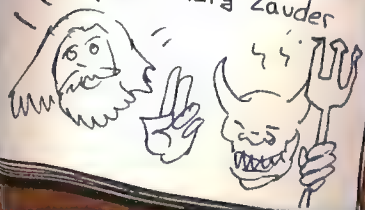
En dat had Harold ook gedaan. Maar Nadine had het teruggelegd.

Nou... gaan we ernaar kijken of het lezen?

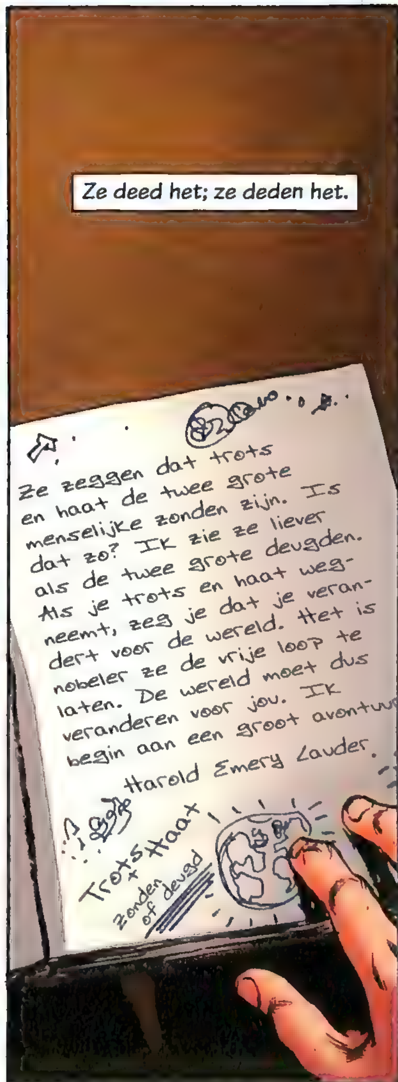
Jij, Larry. Ik raak het met geen vinger aan.

Ze lazen:

Je ster volgen is toegeven aan een grote-re Macht... Je god, je duivel, bezit de sleutels van de wurtoren, maar hij heeft ieder van ons opgedragen zelf te navigeren...

De eerste zin van Harolds dagboek:

In deze heerlijke zomer van na de ramp zal het me een groot genoegen zijn Stuart Redman te doden, en misschien dood ik haar ook.

INTUSSEN.

Ralph? Ralph Brentner? Ben je thuis?

Joe-hoe? Iemand thuis?

Ze had een verhaal bedacht voor als er iemand thuis was, maar dat had ze niet nodig.

Nadine liep de huiskamer in...

Harold had haar verteld dat ze waarschijnlijk in de huiskamer bij elkaar zouden komen.

En dat ze, als het kon, hun verrassing in een van de kasten in die kamer moest verstoppen.

Als ik de bom in een kast leg, werkt hij dan nog wel? Dempt die extra muur de explosie niet?

Nadine, dit ding verwoest het huis en het grootste deel van de omgeving...

De extra muur wordt schrapnel...

'Een kast is goed...'

'Zoek zelf maar een plaats uit...'

Ze legde de doos op de vloer, tussen de laarzen en sjaals, en dekte hem af.

Ze wachtte.
Je gaat die bom daar toch niet achterlaten?
In een wereld waarin zo velen zijn gestorven...
... is het een grote zonde een mens van het leven te beroven.

Daarna reed ze hard weg op haar Vespa. Ze deed haar best haar twijfels te negeren. Niet gek te worden.

Op de hoek van Baseline en Broadway stopte ze. Ze zou naar Ralphs huis terug kunnen gaan om de draden tussen de slaghoedjes en de walkietalkie door te knippen...

En toen werd het haar zwart voor de ogen...
Als een donker gordijn dat langzaam werd dichtgetrokken, flappend in een lichte bries...
Een voorproefje van de verschrikkingen die zouden komen...

Ze ging helemaal op in de gestage verduistering...
Ze werd blind, ze werd doof, ze kon niets meer voelen...

Het denkende deel van haar, het Nadine-ego, zweefde nu in een warme, zwarte cocon, als zeewater of vruchtwater...

En toen voelde ze dat hij in haar kroop...

Penetratie: entropie.

Zoiets had ze nooit eerder gevoeld.

Later kon ze allerlei vergelijkingen maken, maar die wees ze van de hand:

Je zwemt en plotseling ben je in warm water aan het watertrappen in een bel van diepe, verdovende kou.

Je hebt novocaïne gekregen en de tandarts trekt pijnloos een kies. Je kunt je tong in het gat steken waar daarstraks nog een deel van je leefde.

Je kijkt lang in de spiegel naar je gezicht. Je ziet je gezicht veranderen en je wordt een vreemde voor jezelf, een dubbelganger.

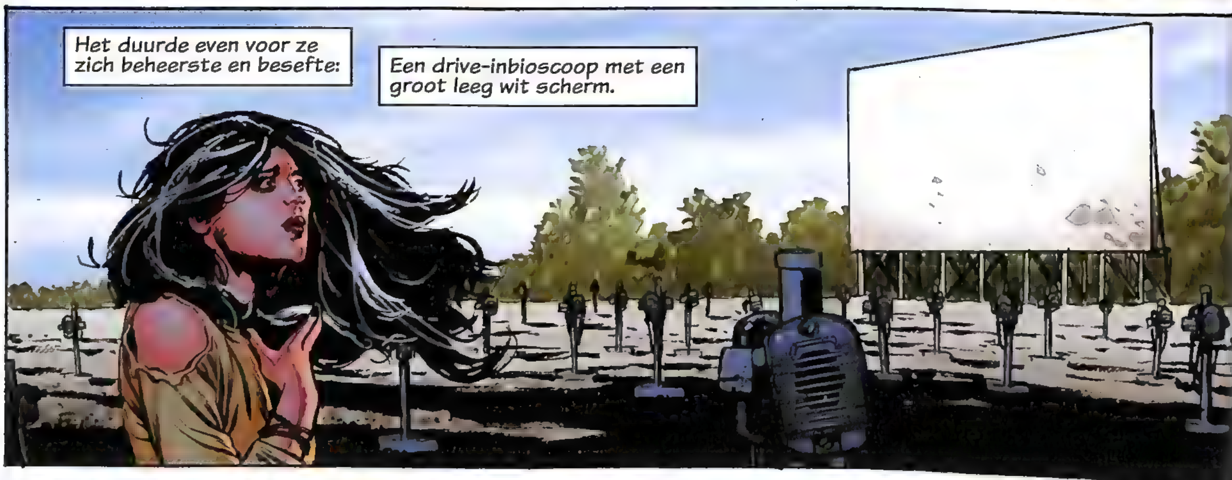
Het is niets van dat alles, maar al die dingen bevatten er een zweem van.

De duistere man was in haar binnengedrongen, en hij was koud.

Toen Nadine haar ogen opende (wakker?), dacht ze eerst dat ze in de hel was.

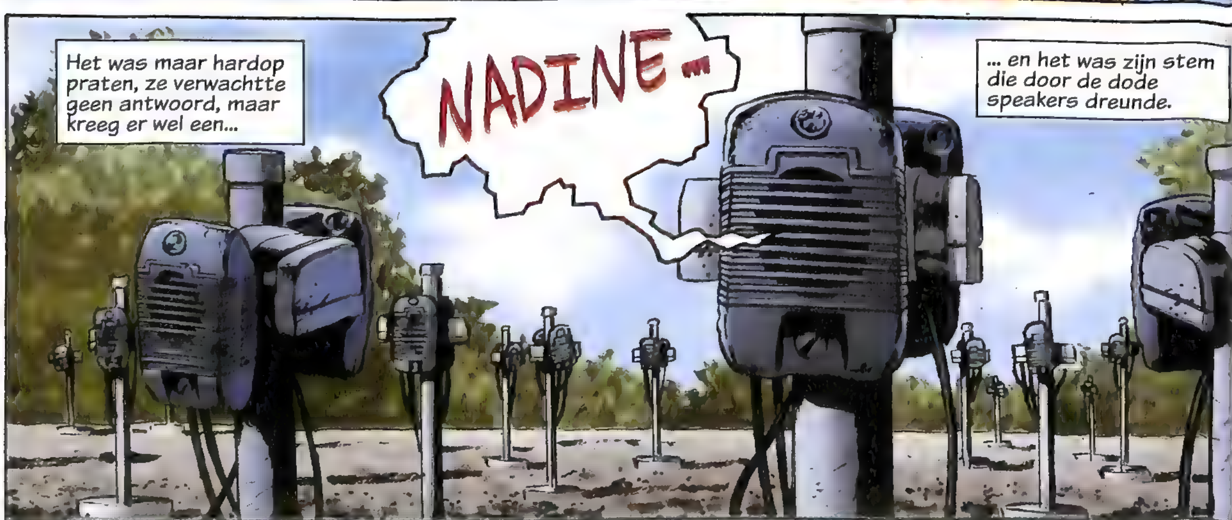
En de hel was wit... Wit-wit-wit... Uitgebleekt niets...

De duistere man was in haar geweest en had haar... waarheen gebracht?

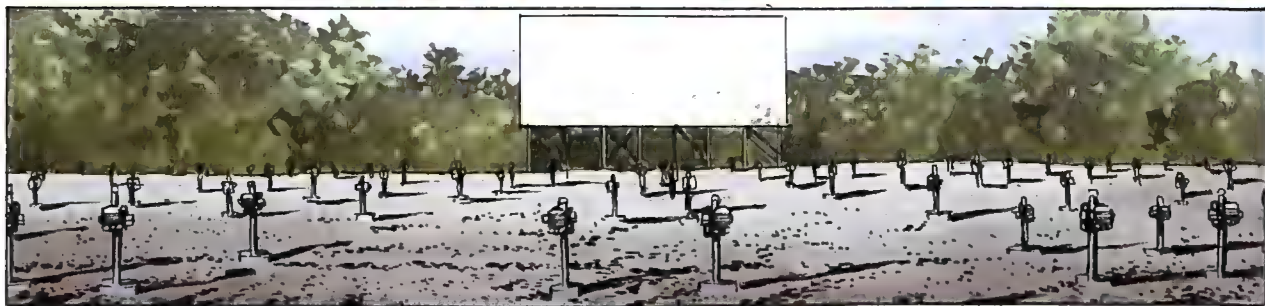

NADINE, NADINE, O JA, IK HOU VAN NADINE, MIJN LIEF, MIJN LIEFJE
Hou op...
Je bent gek geworden, troostte ze zichzelf. De spanning van het wachten, Harolds spelletjes... het heeft je over de rand geduwd, meid, en misschien is dat maar goed ook...
Maar ze wist dat ze niet gek was geworden...
Dit was veel, veel erger dan gek zijn...
NADINE, ZE WETEN HET... JE BENT DOM GEWEEST... GOD HOUDT MISSCHIEN VAN DOMHEID... MAAR IK NIET...
Dom, dacht ze. Dom betekent dood.
ZE WETEN ALLES, BEHALVE DE SCHOENENDOOS, BEHALVE HET DYNAMIET.
GA NAAR HET SUNRISE-AMFITHEATER...
BLIJF DAAR...
TOT MORGENAVOND, TOT ZE BIJEENKOMEN...
...EN DAN MOGEN JIJ EN HAROLD NAAR MIJ TOE KOMEN...

Maar... maar... is het Sunrise-amfitheater niet te ver weg voor het... het...
Het signaal?! De walkietalkie?!

Waar heb je het over?
Luister je niet naar mij?

Harold draaide haar naar een ruit toe. Ze keek een hele tijd naar haar spiegelbeeld, en toen:

Ze zijn in je huis geweest en hebben het boek gevonden. Ze hebben het meegenomen.

Wat? Wie deden dat?

Ik weet er niet alles van, en het doet er niet toe...

Fran Goldsmith, misschien Bateman of Underwood, ik weet het niet, maar ze willen je grijpen, Harold...

Hoe weet je dat?

Nadine?

Hoe weet je dat?

Hij heeft het me verteld...

Flagg? Heeft hij tegen je gesproken?

En dat is... wat deed dat met je haar?

O wat houd ik veel van Nadine...

We... we moeten de stad uit, Harold...

We verstoppen ons tot het donker is en zoeken dan wat kampeerspullen bij elkaar...

Ze legde zijn hand erop.

Te laat, Harold...

Het is nu te laat om te stoppen...

Hoofdstuk VIER

1 SEPTEMBER, AVOND.
BIJ FRAN EN STU.
Beneden lag Leo met zijn gitaar op de bank. Hij zong een nummer dat Fran zich vaag herinnerde maar niet kon thuisbrengen.
Hey baby I came down here tonight And I didn't come to get in no fight. I just want you to say if you can, Tell me once and I'll understand Baby, can you dig your man?

He's a righteous man, Baby, can you dig your man?
Dat ken ik nog, Larry... Het was een hit, kort voor de griep...
Hoe heette die zanger? Van dat nummer?

Ik... weet het niet meer, Frannie.
Popmuziek kwam en ging zo snel.
Oké, ik heb het uitgelezen...

En nu heb ik koppijn.
Geen twijfel mogelijk: Harold is gevaarlijk.

En ook ziek. Harold is ziek.
Wat moeten we doen, Stu? Hem arresteren?
Ik weet het niet. Ik wil het morgenavond met de commissie bespreken.

Harold en die vrouw van Cross zijn iets van plan om bij het westen in de gratie te komen, maar in zijn boek staat niet wat het is...

We moeten die twee uit de roulatie halen, maar ik wil ze niet in de gevangenis stoppen, verdomme.

Wil hij misschien de elektriciteits-centrale saboteren? Of een moordaanslag op jou en Frannie plegen?

O, Harold, waarom moet het zo gaan? In geen miljoen jaar wilde ik dat het zo zou gaan...

Dat zijn nog maar de eerste twee dingen die me te binnen schieten...

Wat blijft er dan over?

Verbanning.

Je moet me iets beloven...

Je moet me iets beloven...

'Ik wil... Ik wil alleen dat dit voorbij is.'

2 SEPTEMBER, TEGEN DE OCHTEND.
SUNRISE-AMFITHEATER.

Nadine sliep in hun tent, maar Harold keek omlaag naar de pikzwarte stad Boulder.

We komen terug... We komen zegevierend terug...

De schoften hadden hem alles afgenomen – Frannie, zijn zelfrespect, toen zijn dagboek, nu zijn hoop. Alsof het helemaal misging met hem...

(In hun tent kreunde Nadine in haar slaap. Het klonk griezelig, vond Harold. Ze was er net zo aan toe als hij, misschien nog erger...)

Hij moest bij zijn volle verstand blijven. En zichzelf eraan herinneren:

Hij beleefde zijn grote avontuur, en hij zou in de geschiedenisboeken komen...

Goed, we gaan ermee door.

Om Harold heen ritselde de duistere septemberwind in de boomkruinen...

VEERTIEN UUR LATER.
HET HUIS VAN RALPH BRENTNER.

Bijeenkomst van de commissie van de Vrije Zone.

Aanwezig zijn de zeven leden: Stu Redman, Fran Goldsmith, Larry Underwood, Ralph Brentner, Nick Andros, Susan Stern, Glen Bateman.

En genode gasten: Brad Kitchner, Al Bundell, George Richardson en Chad Norris.

Frannie had Harolds dagboek in haar rugzak tussen haar benen.

Ze zat met haar rug tegen de deur van de kast waarin Nadine de bom had gelegd.

Stu gaf het woord aan een blozende, nerveuze Kitchner:

Ik ben. Heel. Blij. Dat ik. Hier ben.

De... eh... stroom!

Ja! De stroom is er bijna weer!

Ralphs haardvuur knapte behaaglijk...

Brad vroeg om een team dat alle apparaten zou uitzetten die aan waren blijven staan, opdat zijn generatoren niet opnieuw overbelast werden...

... en Fran dacht: het komt allemaal goed.

Harold en Nadine waren uit eigen beweging vertrokken, dus dat probleem was opgelost. Stu had niets meer van hen te duchten.

Arme Harold... Ik had met je te doen, maar uiteindelijk was het meer angst dan medelijden...

Dat medelijden is er nog, en ik ben bang voor wat je overkomt, maar ik ben blij dat je huis leeg is en dat jij en Nadine weg zijn...

Ik ben blij dat je ons met rust hebt gelaten.

INTUSSEN:

Harold was naar die koude, vreemde plaats gegaan. Hij had de tweede walkietalkie, die verbonden was met die op de bom. Nadine was gespannen, en ze moest naar de wc.

Wanneer, Harold?

Heel gauw.

De commissie stemde unaniem voor de totstandkoming van Brads uitzetteam.

Nu sprak Chad Norris over de lijkenploeg.

... het werk zit er bijna op en ik denk dat we ons geen zorgen hoeven te maken over ziekten die zich voortplanten in de lijken...

Fran draaide zich opzij om naar het laatste avondlicht te kijken...

Plotseling ging er een golf van heimwee door haar heen, zo krachtig dat ze er bijna misselijk van werd.

Buiten verbleekte het gouden licht dat om de berg had gehangen tot een minder spectaculaire citroenkleur.

Het was vijf voor acht.

Als Nadine niet gauw de struiken in ging, zou ze in haar broek plassen...
Het wordt laat, Harold. Het is acht uur geweest.
Ze zitten daar de hele avond elkaar schouderklopjes te geven. Als het tijd is, stuur ik het signaal. Maak je geen zorgen.
Maar wanneer?

Zoals ik al zei: gauw.
Zodra het donker is.

Al Bundell vertelde hun over de juridische commissie...
... we hebben de afgelopen week vier bijeenkomsten gehad en we hebben gekozen voor een soort tribunaal...
... en Frannie onderdrukte een geeuw.

Het zou laat worden en Fran wilde opeens thuis zijn met Stu, alleen zij tweeën.
Er was geen reden voor dat gevoel, maar ze wilde niet meer in dit huis zijn. Ze wilde daar weg. Sterker nog, ze moesten daar allemaal weg.

... de leden zouden door het lot worden aangewezen, ongeveer zoals jonge mannen ooit werden aangewezen voor de dienstplicht...

Siss... Boe...

... zei Sue, knipogend naar Fran.

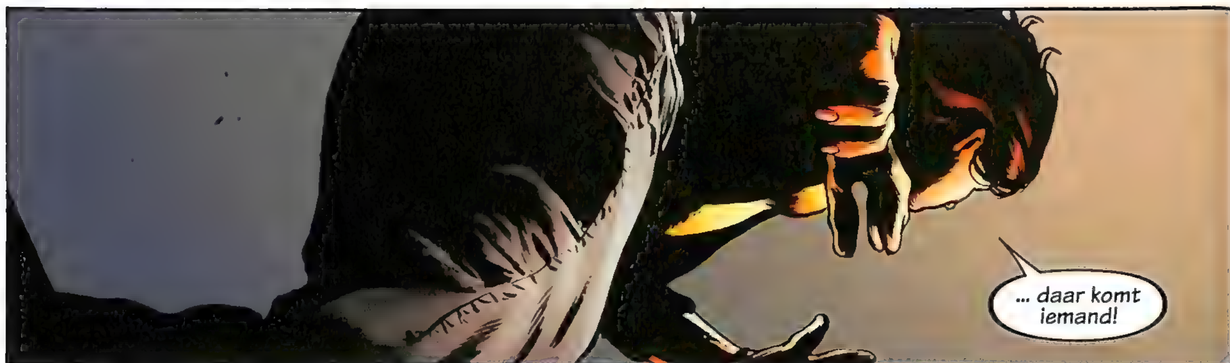
Fran knipoogde niet terug. Ze vroeg zich af: waar kwam dat verstikkende, claustrofobische gevoel vandaan? Moest ze het negeren?

In de oude wereld zou ze dat hebben gedaan, maar wat te denken van Tom Cullens trance? En Leo Rockaway?

Ga hier weg, riep plotseling een stem in haar. Haal ze allemaal weg!

Maar dat was absurd, en dus ging ze weer verzitten en zei niets.

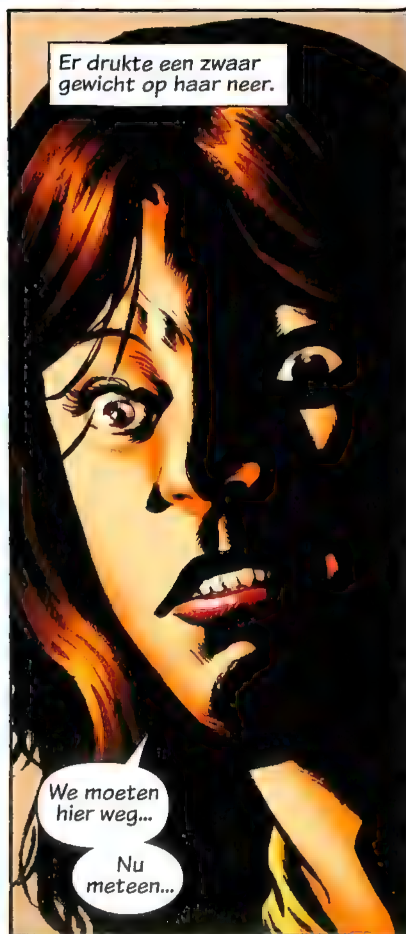
... een korte verklaring van de persoon die geen zitting wil nemen, maar ik denk niet...

... daar komt iemand!

Luister! Allemaal!
Het werd stil. Ze hoorden motoren die snel dichterbij kwamen over de Baseline.

De paniek laaide in Frannie op.
Er is iets mis...

Frannie? Ben je...?

Er drukte een zwaar gewicht op haar neer.
We moeten hier weg...
Nu meteen...

20.35 UUR.

Het laatste licht was uit de hemel verdwenen. Het was tijd. Harold zou op de zendknop van de walkietalkie drukken en hen de lucht in laten vliegen en...

Wat is dat?

Een ketting van lichten door de Baseline.

Het diepe ronken van een heleboel motoren.

Harold voelde een lichte onrust maar zette die van zich af.

Doet er niet toe. Het is tijd.

Nadines gezicht was een wit waas in de duisternis...

Harold drukte op de zendknop...

Ze waren niet snel genoeg. Dat zou Frannie altijd dwarszitten. Dat ze niet snel genoeg in beweging kwamen.

Stu was de eerste die buiten was...
Toen Larry...
Wat is er, Stu?
Ik weet het niet, maar de anderen moeten ook naar buiten...
Dick? Wat is er?

Dick Vollman bulderde boven de motoren uit:
Moeder Abagail! Ze komt terug!
Ze is er heel slecht aan toe. We hebben een dokter nodig – een wonder!

Wat?
De oude vrouw terug? Waar?

Stap op mijn motor, dokter! Geen vragen stellen! Vlug!

Met Doc Richardson achterop maakte
Dick Vollman rechtsomkeert en reed
hij terug naar de stad...

Larry probeerde
Stu aan te kijken...
... maar er zat een wolk in Stu's
hoofd, en plotseling had hij
het vreselijke gevoel dat er een
ramp te gebeuren stond...

... Frannie,
dacht hij.
Nick, kom!
Kom!
Nick Andros kon niet
praten, maar plotseling
wist hij het. Het kwam
van nergens – van overal
– en hij wist:

Er zat iets in
de kast...
Hij gaf Fran een
harde duw in de
richting van de
voordeur...
Nick...

Verdomme,
Nick...

Voor ze het wist, was Fran ook buiten, bij Stu:

Iets... iets...

Frannie, waar heb je het over?

De dood! Ik heb het over de dood, en Nick is nog binnen!

Hij trok verwoed aan de dingen in de kast, vurig hopend dat het niet te laat was...

Wat is er met Nick?

We moeten hem eruit halen... Stu... Er gaat iets vreselijks gebeuren...

Stu, alsjeblieft, we moeten Nick daar weghalen!

Nick trok een handvol sjaals en wanten weg en vond iets...

De schoenendoos met de bom...

Op dat moment kwam Harold Lauders stem uit het apparaatje...

Dit is Harold Emery Lauder.

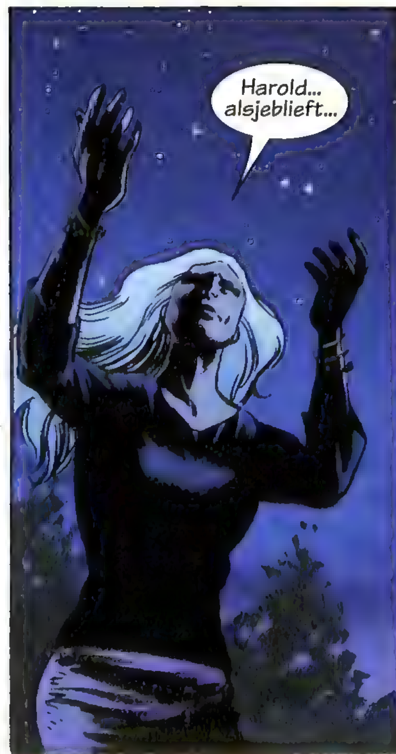
Ik doe dit uit vrije wil.

Toen ontplofte het huis.
Een vuurzee laaide op aan de voet van Flagstaff Mountain.

Brekie, brekie, een hartstikke goeie ten-four, over en sluiten.
Achter hem kokhalsde Nadine...

Nu...
Wat nu?

Nu gaan we naar het westen.
En we raken elkaar niet aan. Dat is voorbij. Flagg heeft daardoor gekregen wat hij wilde. We hebben de commissie van de Vrije Zone vernietigd.

Harold... alsjeblieft...

Alsjeblieft wat?
Flagg zal me een vrouw geven naast wie jij op een aardappelzak lijkt, Nadine...
En jij? Jij krijgt hem. Het geluk lacht je toe, nietwaar? Maar als ik in jouw Hush Puppies stond, zou ik daarin staan te beven...

Een kwartier later hadden ze de vuurzee in Boulder achtergelaten en reden ze door de koude, winderige duisternis naar het westen...

Het laatste wat Fran voelde, was warme lucht die tegen haar aan duwde.

Nu hoorde ze... vogels?

Ze dacht aan haar kindertijd. Toen ze een meisje was en op een zaterdagmorgen naar de vogels in de oude eiken achter haar huis luisterde, en zeezout rook, want ze was tien, op een zaterdagmorgen, in Ogunquit, en...

Maar ze was niet in Ogunquit, ze was in Boulder...

... en er was...

Wat?

O, Stu, mijn god, waar ben je? Wat gebeurt er?

Harold! Harold heeft dit gedaan! Haroldharoldharold...

O mijn god o mijn baby...

Stu...

Stuart ...

Ik ben hier...
O, Frannie, goddank...
De baby...
Heb ik mijn baby verloren?

Nee, Frannie, nee...
De baby is ongedeerd...
Ze huilde hete tranen...
Alle spieren in haar lichaam schreeuwden van de pijn, maar dat kon haar niet schelen...
De toekomst was later. Nu waren de dingen die ze het meest nodig had in deze zonovergoten kamer...

Door een open raam achter hen kwam gezang van vogels.

LATER.

Zeven doden. We hebben geluk gehad. Het hadden er veel, veel meer kunnen zijn.

Wie?

Alsjeblieft, Stu, ik moet het weten.

Nick... er was een glasscherf...

En Sue was nog binnen toen de bom...

En Chad Norris...

De vier andere doden kwamen uit de stad: Andrea Terminello, Dean Wykoff, Dale Pederson en een jong meisje dat Patsy Stone heette.

Was het... Harold? Nadine?

Ja, ze hebben ons getroffen, maar ze hebben lang niet zoveel schade aangericht als ze wilden.

We zoeken de hele dag al in de heuvels. Als we ze vinden...

Fran? Wat is er?

Moeder Abagail...

Toen de bom ontplofte, zouden we allemaal binnen zijn geweest als ze niet waren gekomen om ons te vertellen...
Het is net een... een wonder, Stu. Ze hebben ons leven gered door terug te komen toen zij...

Ze is nog niet dood, en George Richardson zegt dat ze gauw zal sterven, maar ik ben bang voor haar, bang voor de reden waarom ze terugkwam.
Wat bedoel je, Stu? Moeder Abagail zou ons nooit kwaad doen...

Moeder Abagail doet wat haar God zegt. Dezelfde God die zijn eigen zoon heeft vermoord, schijnt het.

De explosie... Nicks dood... Moeder Abagails terugkeer...
Het heeft de oogkleppen van de stad afgenomen.
Ze praten nu over hem.

Ze weten dat Harold de explosie heeft veroorzaakt, maar ze denken dat hij het Harold liet doen. Ach, ik denk dat ook.

Veel mensen zeggen dat Flagg ook achter Moeder Abagails terugkeer zat en achter haar slechte conditie. Ik weet het niet...

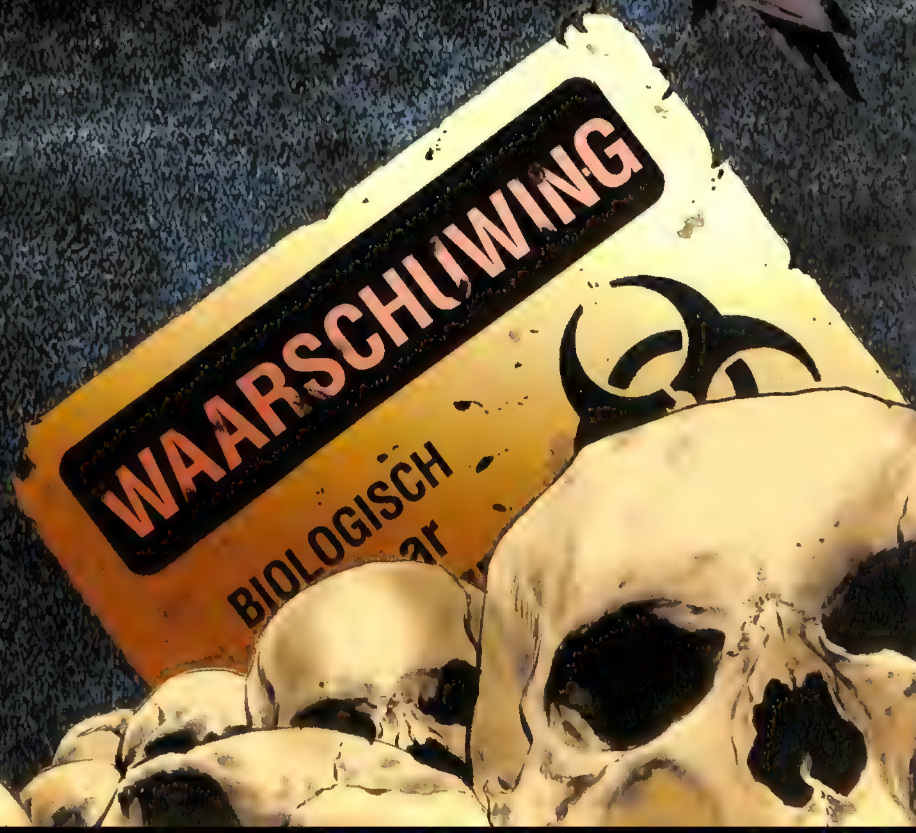

Maar ik ben bang, Frannie. Bang dat het slecht afloopt. Zo voelde ik me eerder niet, maar nu wel.

Maar, Stu, wij zijn er... wij en de baby, nietwaar?
Niet-waar?

Stu gaf een hele tijd geen antwoord. Fran dacht dat hij niets meer zou zeggen. Toen zei hij:
Ja...
Maar voor hoe lang?

Hoofdstuk
VIJF

3 SEPTEMBER.
TABLE MESA DRIVE; BOULDER, COLORADO.

Om acht uur stond de straat voor Larry's huis vol met mensen die waakten en op nieuws wachtten.

Was ze in leven? Dood? Stervend? Of misschien genezen door Gods kracht? Had ze iets gezegd?

Larry keek door Abagails slaapkamerraam en dacht: Dodenwake buiten, dodenwake binnen...

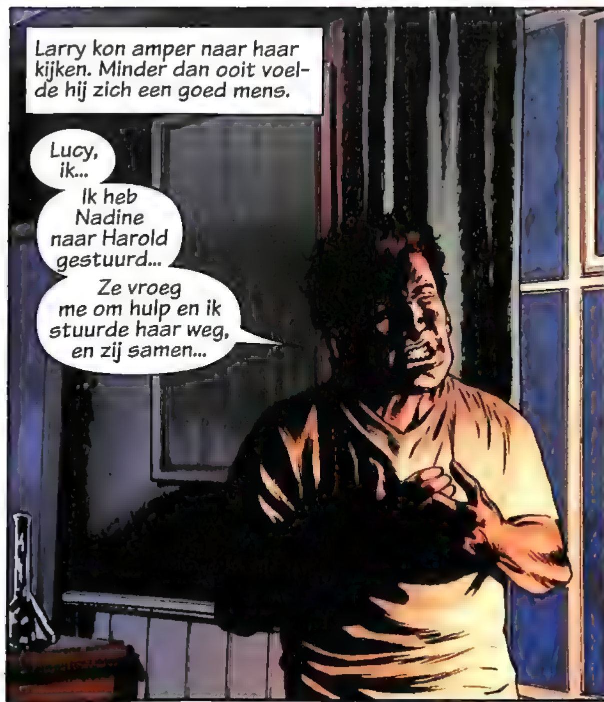
De droge, ziekelijke geur die van haar af kwam, maakte hem misselijk, maar dit was zijn straf omdat hij ongedeerd aan de explosie was ontkomen.

Dezelfde oude Larry, dacht hij. Blijft bij zijn verstand terwijl anderen het hunne verliezen.

Hoe gaat het met haar, Lucy?

Hetzelfde.

Ze wil iets zeggen. Ze kwam terug om ons iets te vertellen, en God laat haar niet sterven tot ze het zegt...

Larry kon amper naar haar kijken. Minder dan ooit voelde hij zich een goed mens.
Lucy, ik...
Ik heb Nadine naar Harold gestuurd...
Ze vroeg me om hulp en ik stuurde haar weg, en zij samen...

Het geeft niet, Larry...

Hij tastte naar haar – hield haar huiverend vast.
Laat het komen, Larry. Het moet eruit.
Ik houd van je...

Hij huilde. De tranen waren zo heet en hard als kogels.
Lucy...
Mijn god, Lucy, wat is dit alles...?

Achter hen haalde Moeder Abagail nog maar nauwelijks adem in de diepten van haar coma...

LATER.

Er brandden gaslampen; de wake duurde voort; en de gesprekken kwamen aarzelend op de duistere man.

Is hij sterker, als Moeder Abagail sterft?

Ik denk dat hij Satan is, simpel genoeg. Wij beleven het boek Openbaring in onze eigen tijd...

Als die nare dromen terugkomen, maak ik me van kant.

In de mijne was ik in een metrostation, en hij was de kaartjescontroleur, alleen kon ik zijn gezicht niet zien. Ik was bang. Hij joeg me de metrotunnel in...

In de mijne ging ik naar de kelder om een pot meloen in het zuur te halen, en toen zag ik iemand bij de verwarmingsketel staan. Een silhouet, maar ik wist... Hij was het.

Krekels sjirpten. Sterren fonkelden aan de hemel. Er werd gedronken. Pijpen en sigaretten gloeiden op in het donker. Er werd nog steeds gepraat...

Als de mensen van de elektra het licht en de verwarming niet gauw aankrijgen, gaat het helemaal mis met ons.

Ik denk dat we het deze winter wel redden. Flagg komt nooit door de bergen. Te veel sneeuw en vol met auto's. Maar na de sneeuw...

Stel dat hij een paar atoombommen heeft? Of meer flesjes met die supergriep?

Om tien uur liepen Stu Redman, Glen Bateman (mank door de explosie) en Ralph Brentner door de menigte. Ze praatten zacht en deelden flyers uit.

BIJEENKOMST.
VRIJE ZONE
MUNZINGER
GEHOORZAAL
4 SEPTEMBER
20.00 UUR

Dat was blijkbaar het teken om te vertrekken. Mensen liepen zwijgend weg, het donker in, om te slapen, als ze dat konden...

Misschien om te dromen.

DE VOLGENDE DAG; DE BIJEENKOMST.
BRAD KITCHNER:

We zetten morgen de elektriciteit aan. Voor de hele stad.

Daarom wil ik dat jullie tegen de avond allemaal thuis zijn en...

En die kerel in het westen dan?

Een stem uit de menigte. Een moment van doodse stilte.

Hij kan het niet afmaken, dacht Stu, maar toen...

Wie dat ook zei: ik ga alleen over elektriciteit. Maar ik denk dat we hier nog zijn als die andere kerel allang dood is. Als ik dat niet dacht, zou ik motoren opknappen aan zijn kant. Wie maakt zich druk om hem?

Ik... Wij!

Laten we het over de duistere man hebben! Over Flagg! Dat had allang moeten gebeuren!

Bulderende instemming.

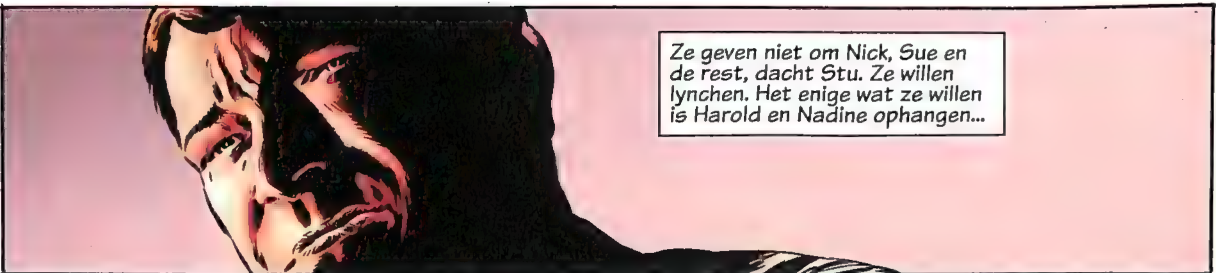
Goed, we praten erover.

Gisteren hebben we in de puinhopen gezocht en vonden we de resten van een dynamietbom die met een walkietalkie was verbonden. We vonden nog een walkietalkie in het Sunrise-amfitheater, en we veronderstellen dat...

Niks veronder-stellen...

... het was die klerelijer van een Harold Lauder met zijn hoertje!

Er ging een onbehaaglijk gemompel door de zaal.

Ze geven niet om Nick, Sue en de rest, dacht Stu. Ze willen lynchen. Het enige wat ze willen is Harold en Nadine ophangen...

Ja, we verdenken Nadine en Harold, maar luister...
... wij worden geacht de goeden in het verhaal te zijn. En...
... we weten wel waar de slechten zijn, en daar komen we nog op, maar laten we eerst van Doc Richardson horen hoe het met Moeder Abagail gaat.
Doc?

Ze is de oudste mens die ik ooit heb gezien en behandeld.
De afgelopen twee weken – de tijd dat ze weg was – heeft ze vermoedelijk geleefd op wortels, kruiden, gras en dergelijke.

Een van haar armen is aangetast door gifsumak. Haar benen zitten onder de zweren.
Ze is comateus, ondervoed, en erg, erg oud. Als ze iemand anders was, zou ik zeggen dat ze zeker gaat sterven, maar... net als jullie allemaal heb ik van haar gedroomd.

Als deze vrouw van God komt, laat Hij haar misschien genezen... maar ik kan dat niet.
Het feit dat ze nog leeft vind ik al een soort wonder. Dat heb ik erover te zeggen. Zijn er vragen?

Die waren er niet.

Stu stelde Glen Bateman voor, die zou praten over wat ieder bezighield.
De naam van de duistere man schijnt Randall Flagg te zijn, al kennen sommigen hem onder de namen Richard Frye, Robert Freemont en Richard Freemantle.
De initialen R.F. kunnen een betekenis hebben, maar niemand van ons in de commissie zou weten welke.

Hoofden gingen op en neer. Opgewonden geroezemoes toen Glen verderging:
Zijn aanwezigheid – al is het maar in dromen – leidt tot gevoelens van angst, onrust en afgrijzen. Steeds weer zeggen mensen dat hij koud aanvoelt...

Die Flagg is in het westen. Hij kruisigt mensen in Las Vegas, of Los Angeles, of San Francisco, of Portland – de berichten spreken elkaar tegen.
Veel mensen – ook Moeder Abagail – geloven dat er een confrontatie komt tussen die man en onszelf...

En dat Flagg voor niets zal terugdeinzen om ons te vernietigen, inclusief kernwapens en misschien... ziekte.

Ik wou dat ik die vuile smiecht te pakken kreeg!
Dan gaf ik hem een dosis van die pest van hem!

Glen grijnsde om de opgeluchte hilariteit in de zaal. Hij had Rich Moffat zijn tekst een halfuur voor de bijeenkomst gegeven en Rich had het prachtig gedaan.

Er moet met hem worden afgerekend. Mystiek is niet mijn terrein, maar dit zeg ik jullie: zoals Moeder Abagail de kracht van het goede vertegenwoordigt, zo vertegenwoordigt Flagg de kracht van het kwaad...

Ik denk dat de kracht die Moeder Abagail beheerst ons heeft samengebracht en ons nu niet in de steek zal laten...

Misschien moeten we erover praten en lucht geven aan onze nachtmerries...

Misschien moeten we eerst beslissen wat we aan hem gaan doen...

Maar hij zal de Zone volgend voorjaar niet zomaar overnemen, niet als jullie de wacht houden...

Glens laatste zin ging verloren in een daverend applaus.
De aanwezigen waren meer kwaad dan bang, en blijkbaar klaar voor een uitdaging...
En ook... waren ze bereid te praten.

En praten deden ze, drie uur lang.

Enkelen gingen om middernacht weg, maar dat waren er niet veel. Er werden nogal wat wilde voorstellen gedaan, zoals Larry had verwacht. Weinige daarvan waren uitvoerbaar.

In het laatste uur stond de een na de ander op om zijn of haar droom te vertellen. De anderen luisterden gefascineerd.

Stu moest denken aan de eindeloze groepsgesprekken over seks die hij (vooral als luisteraar) had meegemaakt in zijn tienerjaren.

Glen was blij met de opgewonden atmosfeer die de overhand had gekregen. Eindelijk was er een grote catharsis tot stand gekomen.

De innerlijke angst die Flagg in de slaap zaaide werd eindelijk geoogst in deze marathonbespreking en werd... beheersbaarder.

Om halftwee die nacht kwam er een eind aan de bijeenkomst...

... en daarna voelde Glen zich voor het eerst sinds Nicks dood weer goed. Ze hadden de eerste moeilijke stappen op eigen kracht gezet, op weg naar het gevecht dat zou komen.

Hij voelde... hoop.

5 SEPTEMBER.
Toen was er weer stroom, zoals Brad had beloofd.
De sirene van het luchtalarm op het gerechtsgebouw begon oorverdovend te loeien...
WOEPWOEPWOEP
In Willow Street brak brand uit door kortsluiting, maar die werd snel geblust...
Op Broadway en Walnut vloog het deksel van een mangat de lucht in...

Stu was bij Frannie toen de lichten in haar kamer zoemend tot leven kwamen.
Hij keek er maar liefst drie minuten naar. Toen hij weer naar Fran keek, glommen haar ogen van de tranen.
Wat is er, Frannie? Is het je pijn?

Het is Nick... Het klopt helemaal niet dat Nick dit niet meer meemaakt...
Ik wil voor hem bidden, Stu, als ik dat kan... Ik wil het tenminste proberen...

Hij hield haar vast. Hij wist niet of ze bad of niet, en hoe ze al die pijn in haar lichaam kon verdragen.
Plotseling haatte hij Harold Lauder meer dan ooit. Harold had niet alleen Nick, Sue en de anderen gedood, maar ook hun licht gestolen.
Stu... Fran...

Moeder Abagail is wakker geworden en ze vraagt naar ons. Naar wat er over is van de commissie.
Ze wist dat Nick en Sue dood zijn... Op de een of andere manier wist ze dat...

... en Moeder Abagail keek hen helder aan.

Meisje, ga zitten. Je hebt pijn.

En je bent ook nog zwanger.

De droge zolderlucht in de kamer deed Frannie denken aan... de huiskamer van haar moeder.

Ja, hoe wist u...?

Sssst...

Kijk uit het raam, meisje...

Dat deed Frannie.

Hetzelfde raam waaruit Larry de afgelopen dagen had gekeken, maar wat zij zag...

Toen het visioen weg was...

Maar... waar is de baby? Waarom was de kamer leeg?

Stuart is niet de vader van de baby, meisje, maar zijn leven is in handen van Stuart, en van God... Je jongetje zal vier vaders hebben... Als God hem al laat ademhalen...

Als hij zal adem...

God heeft dat voor mijn ogen verborgen.

De duivel heeft zijn bruid geroepen en wil haar zwanger maken. Zal hij jouw kind laten leven?

Hou op...

Alstublieft...

Moeder, vader, vrouw, man... alles strijdt tegen de Vorst van Hoge Plaatsen, de Heer van Duistere Ochtenden...

Ik heb gezondigd in trots, net als jullie allemaal...

Mijn tijd is kort, ik ga naar de glorie, en nooit is een mens daar meer klaar voor geweest dan ik nu... Kom dichterbij, jullie.

God zal doen wat hem goeddunkt. Jullie zijn niet de pottenbakker, maar de klei. Misschien is de man in het westen het rad waarop jullie gebroken worden; ik mag dat niet weten...

God heeft jullie niet hier bijeengebracht om een commissie of gemeenschap te vormen, maar alleen om jullie verder te sturen op een queeste. Hij wil dat jullie proberen die Duistere Vorst, die Man van Verre Mijlen, te doden.

Ik dacht dat Nick jullie zou leiden, maar Hij heeft Nick genomen – al is blijkbaar niet alles van hem weg.

En dus moet Stuart leiden...

En als het Zijn wil is Stu te nemen, moet Larry leiden. En als Hij Larry neemt, is het aan Ralph.

Blijkbaar staat Glen Bateman achteraan in de rij...

Wacht...!

... wilt u dat ze zich aan hem overleveren? Zodat Flagg hen kan kruisigen en volgende zomer hierheen kan komen om ons allemaal af te slachten? Nou, nee, ik sta niet toe dat mijn man wordt opgeofferd aan uw moordende God!

Frannie...

Miljoenen, misschien miljarden doden door de griep! Is uw God nog niet klaar? Hij... Hij is geen God! Hij is een duivel! En u bent zijn heks!

Meisje...

De oude vrouw pakte Frannies pols vast...

... en in een moment dat een eeuwigheid scheen te duren, gebeurde het:

Weg...

De pijn, de whiplash... de pijn in mijn rug... van de explosie... het is allemaal weg...

Is dit omkoping van je God, opdat ik goedvind dat Stu...

God doet niet aan omkoping, kind, Hij geeft ons alleen tekens...

Jullie vieren moeten naar het westen gaan. Stu, Larry, Ralph, Glen. Jullie nemen geen voedsel en geen water mee. Jullie gaan vandaag nog, in de kleren die jullie dragen. Jullie gaan te voet. Ik weet dat een van jullie de bestemming niet zal bereiken, maar ik weet niet wie.

De rest van jullie wordt aan die Flagg voorgeleid. Ik weet niet of het Gods wil is dat jullie hem verslaan. Ik weet niet of jullie Boulder ooit terugzien...

Maar hij is in Las Vegas, en jullie moeten daarheen, en daar moeten jullie standhouden. Jullie zullen gaan, en jullie zullen niet aarzelen, want jullie kunnen steunen op het Eeuwige Leger van de Heer der Heerscharen. Ja...

Met Gods hulp zullen jullie het doen.

Dat is alles. Ik heb mijn zegje gedaan.

Hebben we een keus?

Een keus? Er is altijd een keus. Dat is Gods wil, en zo zal het altijd zijn. Doe wat je wilt, jullie hebben geen voetboeien om, maar... God wil dit van jullie.

Toen haalde Moeder Abagail raspend adem. Afschuwelijk genoeg deed het aan de supergriep denken.

Ze kwamen dicht om haar heen staan, angstig en vervuld van ontzag. 'Ze gaat,' zei Fran.

Ralph dacht dat er aan het eind iets zou gebeuren waardoor het wonder van God zich aan hen zou laten zien, naakt en onthuld. Maar uiteindelijk ging ze gewoon dood.

Er was nog één ademtocht, de laatste van miljoenen: langgerekt, ingehouden, geslaakt.

'Ze is dood,' mompelde Stu.

'God zij haar ziel genadig,' zei Ralph.

Ralph was de eerste:

In de Bijbel staat dat David het tegen Goliath opnam...

Ik ga naar Las Vegas.

Ik...

Ik ook. Oké.

Ik ga ook. Ze had gelijk...

Witte magie... Dat is alles wat over is.

Stu... Alsjeblieft, Stu, zeg nee...

Frannie... Ik moet gaan.

En sterven. Je bent dood, Stu Redman...

Je bent een lijk...

DE BERG FLAGSTAFF.
6 SEPTEMBER.

De picknick na hun lange wake was Frans idee geweest, maar er hing een vreemde, pijnlijke stilte tussen hen in.

Stu dacht aan Arnette, aan de oude auto met Campion en zijn dodelijke lading, die als een kwaadaardige Pandora tegen Hapscombs pompen reed.

Frannie...

Goed voedsel
Goed gezeten
Goeie God
Laten we eten.

FLAGST
LIFT
AMFIT
WATER
TOILE
ARTIE
SENS

En dat deden ze.

Een uur later kon Fran erover praten.

Mijn moeder was gek op de Bijbel...

God en de duivel gingen een weddenschap aan over Job. De duivel zei: Oké, Job aanbidt Jou, hij zwijmelt erbij. Maak het hem moeilijk genoeg, en lang genoeg, en hij wijst Je wel af...

God nam de weddenschap aan... en won.

God wint altijd... God is een Boston Celtics supporter, denk ik...

... Misschien is het een weddenschap...

Op de terugweg liet Fran hen stoppen bij wat tot voor vier dagen het huis van Ralph en Nick was geweest.

Er zat een opgedroogde bloedvlek op de achtertrap.

Is dat Nicks bloed? Zou dat kunnen?

Misschien...

Ze liet hem zijn hand erop leggen. (Dat gaf hem een akelig, kriebelig gevoel.)

En nu zweer je dat je terugkomt.

Fran, hoe kan ik...?

God kan niet alles doen! Niet alles! Zweer, Stu, zweer het!

Frannie, ik houd van je...

... en ik zweer dat ik het zal proberen.

...

Dat moet dan maar goed genoeg zijn, hè?

LARRY'S HUIS.

Fran en Lucy keken vanuit de deur naar het weinig dramatische begin van hun queeste.

Zoals hun was opgedragen, hadden ze geen rugzakken, slaapzakken of speciaal materieel.

Ze hadden alleen zware wandelschoenen aangetrokken.

Kojak? Hier, jongen...

De hond ging ook mee.

Laten we maar gaan.

Voordat ik de moed verlies.

Lucy's gezicht glansde bleek.

Dag, Larry.

Vergeet het niet, Stuart.

Vergeet niet wat je hebt beloofd.

Ja. Ik zal het onthouden.

Stu wierp haar een kushand toe door zijn vuist, iets wat hij niet meer had gedaan sinds hij een kind was en zijn moeder hem naar de schoolbus bracht.

Ze gingen op weg.
Ze begonnen te lopen.

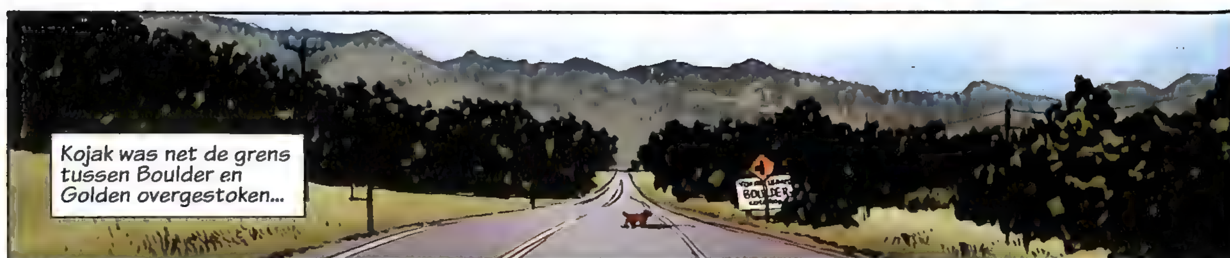

Aan het eind van het blok, kort voordat ze uit het zicht zouden verdwijnen, zwaaiden Stu en Larry nog even.

Lieve God...
Laten we naar binnen gaan, Lucy. Ik wil thee.
Met die woorden... begon het wachten.

De hele middag liepen de vier mannen langzaam naar het zuidwesten. Ze zeiden niet veel...

Ze kwamen langs drie begraafplaatsen waar Harold Lauder had helpen graven...

Hoofdstuk 43, De Kale Socioloog Doet Zijn Zweetband Om...

Kojak was net de grens tussen Boulder en Golden overgestoken...
BOULDER

Achter hen was een beetje warmte, een beetje liefde. Voor hen was duisternis.
Man, dit zou best wel eens het einde van alles kunnen zijn...
Een ogenblik had Stu het gevoel dat ze terug zouden keren, en dat... kon echt niet.
Kom. Honden, wilt ge eeuwig leven?
En toen liepen ze door.

Om negen uur die avond bivakkeerden ze in Golden, op een kilometer afstand van de plaats waar Route 6 aan zijn kronkelingen naar het stenen hart van de Rocky Mountains begint.

Die eerste nacht sliep niemand van hen.

Ze voelden zich al ver van huis, en in de schaduw van de dood.

De Vrije Zone

van Boulder

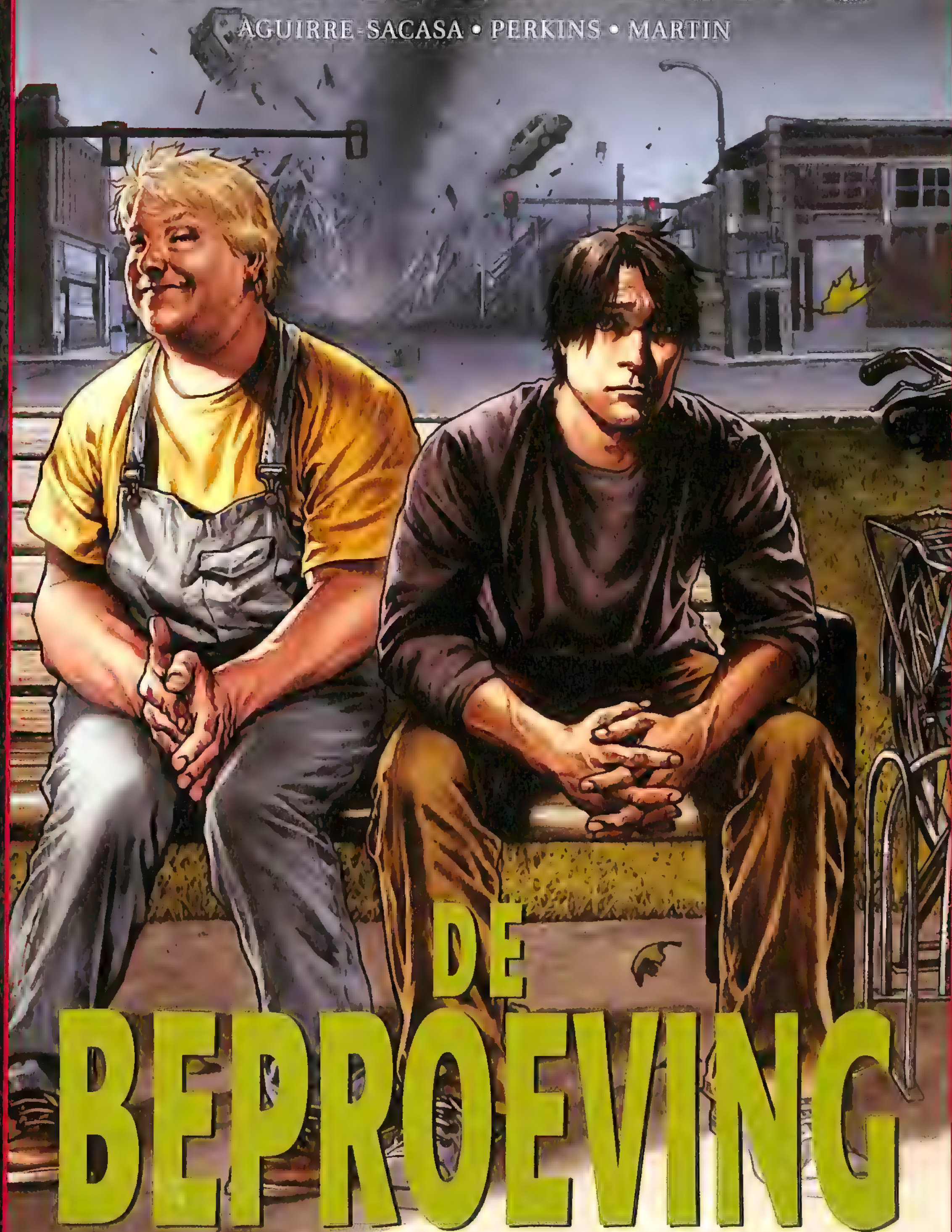
1. Harold Lauders huis
2. Huis van Stu en Frannie
3. Huis van rechter Farris
4. Moeder Abagails huis
5. Glen Batemans huis
6. Naar de drive-inbioscoop in Longmont, waar Nadine door de Duistere Man bezeten werd
7. Chautauqua auditorium, de plek waar de Vrije Zone-vergadering plaatsvond
8. Sunrise-amfitheater, waar Harold de bom tot ontploffing brengt
9. Naar de elektriciteitscentrale van Boulder
10. Huis van Ralph Brentner en Nick Andros, en de plek van de ontploffing.

STEPHEN KING

AGUIRRE-SACASA • PERKINS • MARTIN

DE BEPROEVING

KAPITEIN TRIPS

STEPHEN KING
AGUIRRE-SACASA • PERKINS • MARTIN
DE
BEPROEVING
DE OVERLEVENDEN

STEPHEN KING

AGUIRRE-SACASA • PERKINS • MARTIN

STEPHEN KING

AGUIRRE-SACASA • PERKINS • MARTIN

DE BEPROEVING

ZWARE GEVALLEN

De Beproeving (1978) is in meerdere opzichten een klassieke huiverroman, over een wereld – onze wereld – die door het virus Captain Trips goeddeels wordt ontvolkt. Door de ogen van de verschillende hoofdrolspelers – ze zijn op onverklaarbare wijze immuun voor het virus – volgt de lezer de totale ontwrichting van de samenleving, uitmondend in de eeuwige strijd tussen goed en kwaad. Voor de vertaling van boek naar graphic novel tekenden de toneelschrijver en scenarist Roberto Aguirre-Sacasa (onder meer van HBO's *Big Love*) en tekenaar Mike Perkins (*Captain America*).

DE BEPROEVING
NIEMANDSLAND

De apocalyptische ontknoping nadert.
Zullen Stu en Frannie er in de tussentijd in slagen een balans te vinden tussen hun privéleven en hun openbare leven? Wat zullen de gevolgen zijn van de onzalige relatie tussen Harold Lauder en Nadine Cross? Alle negatieve ontwikkelingen worden zorgvuldig gestuurd door de Duistere Man en zouden de mensen in de Vrije Zone wel eens voorgoed fataal kunnen worden. Bovendien is de boodschap van de geesten van de doden, de Ware Gelovigen, niet mis te verstaan: 'Wat er te gebeuren staat, is onvermijdelijk.'

'*De Beproeving* heeft alles in zich: avontuur, romantiek, profetische visie satire, fantasy, realisme, en een doomsday-verhaal.'
– *The New York Times Book Review*

www·dromen-demonen·nl
ISBN 978-90-245-6094-3

UITGEVERIJ L
www·boekenwereld·com